Τὸ φύλλον δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28 Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλγόστου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ὀν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 18.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος — Ἐν Ἀθήναις, 30 Αὐγούστου 1924 — Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 40

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ αὐξήθηκαν τὰ τυπωτικὰ κατὰ 16,000 δραχμὲς τὸ χρόνο, αὐξάνεται ἀπὸ σήμερα ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» —μόνο τοῦ Ἐσωτερικοῦ,—σὲ δραχ. 50 ἡ ἐτησία, δρ. 28 ἡ ἑξάμηνη καὶ δρ. 15 ἡ τρίμηνη. (Ἴδε καὶ ὅη σελ. τοῦ 39ου φύλλου.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους φωνές, προστάγματα, ἀνακατευόνταν μὲ τὴ βοὴ τῶν κυμάτων. Ὁ Πέτρος πῆρε τὴν ἀδερφή του ἀπ' τὸ χέρι.

— Ἔλα, γρήγορα, Λούση, εἶπε. Στὶς βάρκες!

— Αὐτὸ ποὺ φοβόμουν! εἶπε ὁ λοχαγός. Καθίσαμε σὲ βράχια. Ἄνοιξε μιὰ τρύπα... Σὲ λίγο τὸ καράβι θἄναι ὅλο νερό.

Τὸ καράβι τώρα δὲ χορεύτηδοῦσε σὰν παιγνιδάκι πάνω στὰ κύματα. Μὲ τὸ βάρος ποὺ τεῦδινε τὸ νερὸ ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὴν τρύπα, ἔτρεχε μὲ κάποια σταθερότητα πού, γι' ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν, σήμαινε τὸ τέλος.

Οἱ ναῦτες ποὺ εἶχαν ἐπιχειρήσει νὰ ἀδειάσουν τὸ νερὸ μὲ τὶς τρόμπες, ἀνέβηκαν ἐπάνω. Κάθε προσπάθεια ἦταν περιττή. Στὸ κατάστρωμα βασίλευε γενικὴ σύγχυση. Ὁ λοχαγὸς Ρενούτσι δὲ θέλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πειθαρχία. Ναῦτες καὶ στρατιῶτες ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ κεῖ, φωνάζοντας καὶ θορυβόντας.

Τὸ πλοῖο εἶχε τρεῖς μόνο βάρκες, κι' οἱ ἐπιβάτες ἦταν πάνω ἀπὸ ἑκατό. Μὰ μέσα στὴ σύγχυση καὶ στὸν ἐκνευρισμό, οἱ δυὸ πρῶτες βάρκες ἀναποδογυρίστηκαν ἀπ' τὸ πολὺ φορτίο καὶ περισσότεροι ἀπ' τοὺς μισοὺς ἐπιβάτες τους βρῆκαν τραγικὸ θάνατο μέσ' στὴ μανία τῶν κυμάτων.

Ἔμενε ἡ τρίτη, μὰ κι' αὐτὴ τὴ γέμισε κι' ὅλας ἕνα πλῆθος τρελλὸ ἀπὸ τὸ φόβο.

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας! εἶπε ὁ λοχαχὸς Ρενούτσι μὲ τὴ γαλήνη τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν ἀντικρύσει πολλὲς φορὲς τὸν θάνατο ἀπὸ κοντά.

Μὰ ὁ Πέτρος Μπερτινὸ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πνιγῇ πρὶν δοκιμάσῃ κάθε μέσο. Ἔνοιωθε τὸ κατάστρωμα νὰ φεύγῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του· τὸ νερὸ ἀνέβαινε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Δυὸ ναῦτες ἔκοβαν τὰ σχοινιὰ ποὺ συγκρατοῦσαν στὸ πλοῖο τὸ πεσμένο κατάρτι, κι' ἕνας ἄλλος πριόνιζε τὴ βάση του ποὺ ἦταν ἀκόμη ἑνωμένη μὲ τὸ κατάστρωμα.

— Ἂς πιαστοῦμε σ' αὐτὸ τὸ κατάρτι, εἶπε ὁ λοχαγὸς Ρενούτσι.

Τώρα τὸ νερὸ εἶχε ἀνεβῇ ὡς τὸ κατάστρωμα. Ἕνα λεπτὸ ἀκόμη καὶ τὸ πλοῖο θὰ ἐξαφανιζόταν κάτω ἀπ' τὰ νερά.

Ζήτησε μὲ τὰ μάτια τὴν ἀδελφή του. Τὴν εἶδε στὴ σκάλα ποῦδγαζε ἀπ' τὸ κατάστρωμα στὸ κῆτος. Τὸν ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα νεῦμα τοῦ χεριοῦ καὶ κατέβηκε.

Πήγαινε νὰ πάρῃ στάση προσευχῆς δίπλα στὸ φέρετρο, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ἔβρισκε ὁ θάνατος.

Ὁ Πέτρος ἄφιτε μιὰ ἀπελπισμένη κραυγή:

— Λούση! Λούση!

Κι' ἔτρεξε πρὸς αὐτή. Μὰ ἕνα κῦμα τὸν κύλησε πάνω στὸ κατάστρωμα. Ἄρπαξε, ἀπὸ ἔνστικτο, μιὰν ἄκρη τοῦ καταρτιοῦ καὶ τὴν κράτησε σφιχτά.

Τώρα τὸ πλοῖο βυθιζόταν γοργά. Κι' ἕνα μόνο σχοινὶ ἂν εἶχε λησμονηθῇ, ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τραβήξῃ στὴν ἄβυσσο, μαζὶ μὲ τὸ πλοῖο, καὶ τοὺς δυστυχισμένους ποὺ εἶχαν γαντζωθῇ μάπελπισία στὸ κατάρτι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Πέτρος ἔνοιωσε νὰ τὸν σκεπάζῃ τὸ νερό. Ὕστερα ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ κι' ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν γιὰ τὸ συμπαθητικὸ φορτίο του.

Μήπως ὁ μικρὸς εἶχε καταπιεῖ πολὺ νερό;

Ἕνας δυνατὸς βήχας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τοῦδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ μικρὸς πολεμοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ νερὸ ποῦχε ρουφήξῃ κι' ὁ Πέτρος σκαρφάλωσε καλὰ πάνω στὸ ξύλο, σὲ τρόπο ποὺ τὸ παιδὶ βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὸ νερό.

Τί θεία ἰδέα τοῦ κατέβηκε τοῦ Μαϋρὲκ νὰ φτιάξῃ αὐτὴ τὴν περίεργη τσέπη! Σὲ μερικὲς περιστάσεις δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀρνηθῇ αὐτὸ ποὺ λέμε

«Ἡ Λούση τὸν ἀποχαιρέτησε μ' ἕνα νεῦμα...»
(Σελ. 313, στ. γ'.)

προαίσθηση κι' ὁ Πέτρος αὐτὴ τὴ φορὰ πίστεψε σ' αὐτὸ ἀληθινά.

Εἶχε πιὰ ὁλότελα νυχτώσει. Ἡ θύελλα ἄρχιζε νὰ κοπάζῃ. Μὰ τὰ κύματα, λυσσασμένα ἀκόμα, πετοῦσαν τὸ κατάρτι ἐδῶ καὶ κεῖ σὰν ἄχυρο.

Πόσοι δυστυχισμένοι εἶχαν σκαλώσει σ' αὐτὸ τὸ ξύλο ποὺ ἦταν ἡ τελευταία ἐλπίδα σωτηρίας; Κανεὶς δὲν τὄμαθε, γιατί, μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκουγόνταν κάπου-κάπου ἀπελπισμένες φωνές. Κι' ὁ Πέτρος καταλάβαινε πῶς ἐκεῖνοι ποὺ οἱ δυνάμεις τους τοὺς ἄφιναν, ἔβρισκαν τραγικὸ θάνατο στὴν ἄβυσσο.

Κάθε τόσο, ἕνας γλυκὸς παραπονιάρικος στενάγμὸς θύμιζε στὸν Πέτρο τὸ μικρό του προστατευόμενο. Εὐτυχῶς τὸ νερὸ τοῦ κόλπου ἦταν χλιαρὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὁ μικρὸς δὲν εἶχε φόβο νὰ κρυώσῃ.

Μὰ ἡ πεῖνα; Τὸ παιδάκι θὰ πεινοῦσε κι' ἦταν ἀδύνατο σὲ τέτοιες περιστάσεις νὰ βρεθῇ τροφή.

Τὰ χαράμματα, ἡ θάλασσα ἡσύχασε. Ὁ Πέτρος, ποὺ ὡς τώρα κρατιόταν ἀπ' τὸ κατάρτι μὲ τὰ χέρια του, δοκίμασε νὰ καθήσῃ καβαλητὰ πάνω στὸ ξύλο. Μὰ ἐκεῖνο βούλιαζε κάτω ἀπ' τὸ βάρος του κι' ὁ Πέτρος πῆρε πάλι τὴν πρώτη του θέση. Εὐτυχῶς τὴν προσπάθειά του εὐκόλυνε κι' ὁ φελλὸς ποὺ τοῦ τύλιγε τὸ κορμί, ἀλλοιῶς τὰ χέρια του δὲ θάχαν πιὰ δυνάμεις νὰ τὸν κρατήσουν.

Ξαφνικὰ ἄκουσε τ' ὄνομά του. Γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ Ρενούτσι.

Μόλις ἐφώτισε, τὸν εἶδε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ξύλου καὶ πολέμησε νὰ τὸν φθάσῃ. Προχωροῦσε λίγο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰταλοῦ, μὰ τὰ χέριά του εἶχαν ξυλιάσει καὶ τοὔλειπαν οἱ δυνάμεις νὰ πάῃ πιὸ κοντά. Τὸν χώριζαν τρία μέτρα. Ὁ γέρος ἀξιωματικὸς φαινόταν ἐξαντλημένος.

Ὁ Πέτρος προσπάθησε γιὰ τελευταία φορὰ νὰ προχωρήσῃ Τὰ χέρια του δὲν τὸν ὑπάκουαν.

— Χάνομαι... ψιθύρισε ὁ γέρος λοχαγὸς στρέφοντας στὸν Πέτρο τὰ μισοσβυσμένα του βλέμματα. Ἂν σωθῇς... πήγαινε στὸ Μιλάνο... πήγαινε στοὺς δικούς μου... μὴν τὸ ξεχάσῃς...

Ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια. Ὁ Πέτρος, βλέποντας τὸ γέρο φίλο του νὰ γέρνῃ καὶ νὰ βυθίζεται στὴν ἄβυσσο, ἔνοιωσε μιὰ σπαρακτικὴ λύπη.

Τρεῖς ἄνθρωποι ἔμεναν ζωντανοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἐπιβάτες τῆς «Στέλλας»: ὁ Πέτρος, ὁ πλοίαρχος κι' ἕνας ναύτης.

Δὲ θὰ σᾶς περιγράψω πιὰ τὶς ἀγωνίες ποὺ πέρασαν. Εὐτυχῶς ἡ στεριὰ ἦταν κοντὰ καὶ κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωΐ, μιὰ ἀπ' τὶς ψαρόβαρκες ποὺ ἔσχιζαν τὰ νερὰ ἐκείνης τῆς παραλίας, (ἀνάμεσα στὴ Γένουα καὶ στὴ Σπέτσια), περιμάζεψε τοὺς ναυαγούς.

Οἱ ψαράδες ἔκαναν τὸ σταυρό τους βλέποντας κι' ἕνα παιδὶ ἀνάμεσα στοὺς ναυαγούς. Ἄλλωστε ὁ μικρὸς βρισκόταν σ' ἐλεεινὴ κατάσταση. Ξυλιασμένος καὶ μελανιασμένος ἀπὸ τὴν ἀκινησία καὶ τὴν ὑγρασία, δὲν θἄντεχε πάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες. Ἕνας γέρος θαλασσόλυκος τὸν πῆρε, τὸν ξέγδυσε, τὸν ζέστανε, τοῦρριξε στὴ γλῶσσα μερικὲς σταγόνες ρακὴ κι' ὅταν τὸν συνέφερε, τοῦδωσε κάτι νὰ φάῃ.

Ὁ Πέτρος μὲ ἀνακούφιση ξανάκουσε τὸ συμπαθητικὸ ἀναστεναγμό του.

Κι' ὁ ἴδιος εἶχε συνέλθει. Μὰ εὐθὺς τοῦρθε στὸ νοῦ ἡ ἀνάμνηση τῆς τρομερῆς καταστροφῆς ὅπου εἶδε νὰ χάνεται τὸ μόνο πλάσμα ποὺ ἀγαποῦσε ἀκόμη στὸν κόσμο. Ξαναεῖδε τὴ Λούσῃ, τὸ ἀποχαιρετιστήριο νεῦμά της κι' ἔχυσε ἄφθονα δάκρυα.

Τ' ὄνειρό του, ποὺ γιὰ τὴν πραγματοποίησή του εἶχε τόσο κοπιάσει, — νὰ φέρῃ πίσω στὴ Γαλλία τὰ λείψανα τοῦ ἀγαπημένου του προστάτη, — δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὁ Ἐρρίκος Καρδινιὰκ δὲν κοιμόταν πλάϊ στὸν πατέρα του. Τὸ πέλαγος τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει μέσα στὰ σιωπηλὰ βάθη του τὸν ὡραῖο ἀνώνυμο τάφο, ποὺ κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ ταράξῃ τὴ γαλήνη του. Κι' ἡ ὕπαρξη, ποὺ στὴ ζωή του τὴν εἶχε ἀγαπήσει μὲ μιὰ κρυφὴ ἀφοσίωση, ἀναπαυόταν τώρα στὸ πλάϊ του.

Ὁ θάνατος εἶχε ἑνώσει γιὰ πάντα τὶς δυὸ αὐτὲς ἡρωϊκὲς ὑπάρξεις ποὺ δὲν τὶς ἔνωσε ἡ ζωή.

***

Ὁ Πέτρος ἀποβιβάστηκε σ' ἕνα λιμανάκι κοντὰ στὸ Ραπάλλο, κι' ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ποὺ ἦταν ἀναγκαῖες γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ὁ μικρὸς προστατευόμενός του, ἔφυγε γιὰ τὴ Γένουα.

Εὐτυχῶς, μέσα σὲ μιὰ πέτσινη ζώνη, εἶχε γλυτώσει τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦχε δώσει ὁ Γιάννης ὅταν ἔφευγε, κι' ἔτσι δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλεημοσύνη κανενός.

Βρῆκε μόνο τὸ Γάλλο πρόξενο, ὅταν ἔφθασε στὴ Γένουα, τοῦ διηγήθηκε τὶς περιπέτειές του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ μεταβίβαση μιᾶς ἐπιστολῆς του στὴν κυρία Καρδινιάκ, ὅπου τῆς ἐξιστοροῦσε τὸ ναυάγιο καὶ τὰ δυστυχήματά του.

Ὁ Γάλλος πρόξενος ἦταν ἕνας θαυμάσιος ἄνθρωπος, πρόθυμος καὶ καλόψυχος, ποὺ ἡ διήγηση τοῦ Πέτρου τὸν συγκίνησε. Εἶχε μεγάλη οἰκογένεια καὶ πρότεινε στὸν Πέτρο ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὸ μικρὸ Ρῶσσο. Ὁ Πέτρος δέχθηκε, γιατὶ εἶχε νὰ ξεπληρώσῃ ἕνα ἱερὸ καὶ θλιβερὸ καθῆκον: Νὰ φέρῃ στὴν οἰκογένεια τοῦ λοχαγοῦ Ρενούτσι τὸν τελευταῖο χαιρετισμὸ τοῦ μεγαλόψυχου Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ἄφισε λοιπὸν τὸ Γεώργεδιτς στὶς φροντίδες τοῦ προξένου καὶ πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Μιλάνο.

Μόλις ἔφθασε, κατάλαβε εὐθὺς πὼς βρισκόταν σὲ πόλη στρατοκρατημένη. Ὅπου καὶ νὰ γύριζε, ἔβλεπε αὐστριακοὺς στρατιῶτες μὲ τὰ κόκκινα παντελόνια, τ' ἄσπρα χιτώνια καὶ τὰ ψηλὰ πηλίκια.

Περιπολίες γύριζαν στοὺς δρόμους. Ὁμιλοι ἀξιωματικῶν μὲ τὰ περίστροφα κρεμασμένα στὸ πλάϊ, ἔκαναν βόλτες στὰ κεντρικὰ μέρη. Στὴν πλατεῖα τῆς Μητρόπολης ἦταν παραταγμένη μιὰ ὁλόκληρη πυροβολαρχία, μὲ τὰ κανόνια ἕτοιμα γιὰ μάχη.

Δὲ δυσκολεύτηκε νὰ βρῇ τὸ σπίτι τοῦ λοχαγοῦ. Ὅλοι τὸν ἤξεραν, κι' ἡ φιλοπατρία του τὸν εἶχε κάνει ἀγαπητὸ σ' ὅλους.

Γιαὐτὸ ἡ πρώτη μορφὴ ποὺ ἀντίκρυσε ὁ φίλος μας, μόλις τοῦ ἄνοιξαν τὴν πόρτα, ἦταν ἑνὸς αὐστριακοῦ ὑπαξιωματικοῦ, ποὺ τὸν εἶχαν βάλει γιὰ ἐπιτηρητὴ τῆς κυρίας Ρενούτσι, μ' ὅλο ποὺ τὰ ἔθιμα κι' οἱ κανόνες τοῦ πολιτισμοῦ ἀπαγορεύουν τὴν ἐπιτήρηση σὲ παρόμοια περίσταση καὶ μάλιστα σὲ καιρὸ εἰρήνης.

Ἦταν ἕνας παλιὸς στρατιωτικὸς ἀπ' τὴν Κροατία, μὲ κοκκινωπὰ γένεια καὶ αὐθάδικη ματιά, ποὺ ἡ σπάθα του βροντοῦσε ὅλη τὴ μέρα στὸ σπίτι, σὰ νὰ δούλευε ὁλόκληρο σιδηρουργεῖο.

Κοίταξε περιφρονητικὰ τὸν ἐπισκέπτη καὶ τοῦ μίλησε γερμανικά.

Ὁ Πέτρος δὲν ἔννοιωσε γρό. Μὰ ἡ προκλητικὴ στάση τοῦ Αὐστριακοῦ τὸν ἐρέθισε καὶ τοῦ ἀπάντησε γαλλικὰ σ' ἕνα τόνο ἀπότομο:

— Δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτα μὲ σᾶς. Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν κυρία Ρενούτσι.

Μὰ ὁ ὑπαξιωματικὸς ἔμεινε ἀκίνητος μπροστά του, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, φράζοντας τὴν πόρτα καὶ τοῦ ξαναπε τὴν ἐρώτησή του γερμανικά.

Τὸ αἷμα τοῦ Πέτρου ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Ξέρουμε πόσο λίγο μποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ σὲ παρόμοιες περιστάσεις. Τοῦ ἦρθαν στὸ νοῦ ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ γέρος φίλος του γιὰ τὴν αὐθαιρεσία καὶ τὴν τυραννία τῶν Αὐστριακῶν καί, ξεχνῶντας κάθε φρόνηση κι' ὅτι βρισκόταν σὲ ξένον τόπο, δίχως τακτικὰ διαβατήρια, στάθηκε ἀπειλητικὸς μπροστὰ στὸν ὑπαξιωματικό.

— Δὲ νοιώθω τί μοῦ ψάλλεις ἐκεῖ! φώναξε μὲ ἀστραπὲς στὰ μάτια. Μὰ θὰ μ' ἀφίσῃς νὰ περάσω, γιατὶ δὲν εἶσαι οὐ ὁ νοικοκύρης ἐδῶ μέσα!

Ὁ Αὐστριακὸς ἔκαμ' ἕνα βῆμα πίσω κι' ἔφερε τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του. Ὁ Θεὸς ξέρει πῶς θὰ

τελείωνε αὐτὴ ἡ σκηνή, ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἐπρόβαλλε στὸ κεφαλόσκαλο μιὰ γυναίκα μαυροφορεμένη καὶ χλωμὴ μὲ μαλλιὰ ποὺ ἀσημόφερναν. Εἶχε κλασσικὴ κατατομὴ καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια τῶν Ρωμαίων γυναικῶν.

Κατέβηκε μερικὰ σκαλιὰ κι' εἶπε στὸν Αὐστριακὸ μιὰ φράση στὴ γλῶσσα της, ποὺ ὁ Πέτρος δὲν τὴν κατάλαβε. Εἶδε ὅμως τὴν ἐπίδραση ποὺ εἶχε στὴ φυσιογνωμία τοῦ Αὐστριακοῦ, ποὺ θυμωμένος ἔκαν' ἕνα βῆμα πρὸς τὴ σκάλα.

Ὁ φίλος μας βρῆκε τὴν κατάλληλη στιγμὴ κι' ὅρμησε σβέλτα στὴ σκάλα. Ἀνέβηκε μερικὰ σκαλιά, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του κι' ἑτοιμαζόταν νὰ παρουσιασθῇ στὴν κυρία, ὅταν ἔνοιωσε ἕνα βαρὺ χέρι στὸν ὦμο του, νὰ τὸν τραβᾷ πίσω.

Ὁ Πέτρος ἄναψε τότε πιά. Τρελλὸς ἀπὸ ἀγανάκτηση, ἔκαμε μιὰ στροφή, ἐλευθερώθηκε ἀπ' τὸ χέρι ποὺ τὸν κρατοῦσε καὶ μὲ μιὰ γερὴ σπρωξιά, ἔστειλε τὸν Αὐστριακὸ νὰ κυλιστῇ στὶς πλάκες τῆς αὐλῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ ΤΗΣ "ΛΟΥΣΗΣ,,

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 307]

Σὰν ἀφήσαμε πίσω μας καὶ τὸ δυτικὸ κάβο τῆς Πήτας, ἡ τρικυμία λύσσαξε. Μπροστά μας σηκωνόνταν ὁλάκερα βουνά· κάποτε βρισκόμαστε στὴν κόρφή τους, κάποτε μᾶς σκέπαζαν. Τὸ ἀμπάρι εἶχε πάρει ἑνάμισυ πόδι νερό.

Εὐτυχῶς ποὺ τὸ μοτὲρ ἦταν σχεδὸν ὁλοκαίνουργιο καὶ δούλευε καλά. Ἐκάναμε συνεχῶς τρία βήματα μπροστὰ καὶ δυὸ πίσω. Δὲν κινδυνεύαμε ἀληθινά, γιατὶ καὶ τὸ σκάφος ἦταν στερεὸ κι' οἱ νταμετζάνες, ἐπειδὴ ἦταν γεμάτες, στεκόνταν καλὰ στὴ θέση τους.

Ὁ Ἀλέκος, ποὺ εἶχε πάρει μαζί του ἕνα ἐξάδελφό μου, μᾶς περίμενε στὸ λιμάνι τῆς Πρώτης. Ὄχι τόσο ἀπὸ ἀβρότητα· καθὼς φαίνεται, φοβόταν νὰ γυρίσῃ μόνος του. Βοηθήσαμε τὸ μοῦτσο ν' ἀδειάσῃ τὸ νερὸ ποῦχε πλημμυρίσει στ' ἀμπάρι κι' ἑτοιμαστήκαμε γιὰ τὴν ἐπιστροφή. Θὰ εἴχαμε *πρύμα* τὸν ἄνεμο· γι' αὐτὸ συμβούλεψα τὸ φίλο μου, ἐπειδὴ δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ ριψοκινδυνέψῃ ἀφίνοντας τὴ «Λούσῃ» στὴ διάθεση τοῦ μαΐστρου, νὰ προχωρῇ *κάτω ἀπ' τὸ πανί μας*, γιὰ νὰ τοῦ λιγοστεύουμε τὴ μεγάλη δύναμη τοῦ ἀνέμου. Ἦταν σωστὴ τρέλλα, πραγματικά, νὰ θέλῃ νὰ ταξιδέψῃ *πρύμα* μὲ τὴ βαρκούλα του. Θ' ἀναποδογυριζόταν προτοῦ περάσει τὰ ἑκατὸ μέτρα! Δέχτηκε, «γιὰ νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ τὸ χατίρι». Ἀνεβάσαμε τὸ πανὶ καὶ τὸ φλόκο, ἀφήσαμε τὴ *σκότα** νὰ παίζῃ ἐλεύθερα καὶ μπήκαμε στὸ πέλαο. Ἡ «Λούσῃ» μᾶς ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντά, ὅπως ἀκολουθεῖ ἕν' ἀρνάκι τὴν προβατίνα. Τρέχαμε μὲ 14 μίλλια** τὴν ὥρα! Τὸ *ἄρμπουρό* μας ἔτριζε. Φτάσαμε ὅμως σ' ἕνα τέταρτο στὴν Ἀντιγόνη, ἀφίνοντας στὰ δεξιά μας τὴν Ὀξειὰ καὶ τὴν Πλάτη.

Ὁ ἐξάδελφός μου κρατοῦσε τιμόνι τῆς «Λούσης». Μόλις μπήκαμε στὸ λιμάνι, ἔσφιξε τὴ *σκότα*, ἔβαλε ἀριστερὰ τὸ τιμόνι — φαίνεται πὼς ὁ Ἀλέκος τὸν συμβούλεψ' ἔτσι — καὶ πέρασε ἀπ' τὴ δεξιά μας κουπαστὴ στὴν ἀριστερή. Αὐτὴ τὴ *μανούβρα* τὴν ἔκανε γιὰ νὰ μὴν τοῦ κόβουμε τὸν ἄνεμο καὶ νὰ φτάσῃ πρὶν ἀπὸ μᾶς. Ὕστερα ξαναβάλε δεξιὰ τὸ τιμόνι· δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ λύσῃ τὴ *σκότα*.

Ξαφνικὰ εἴδαμε τὴ «Λούσῃ» ν' ἀναποδογυρίζεται καὶ τοὺς δυὸ ἐπιβάτες της ν' ἀγωνίζουνται νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω στὴν *καρίνα* της. Ἀμέσως κατεβάσαμε τὰ πανιὰ καὶ βάλαμε πίσω τὴ μηχανή· μά, τόσο τὰ κύματα ὅσο κ' ἡ *κεκτημένη ταχύτης*, ἐμπόδισαν τὸ σκάφος νὰ σταματήσῃ. Κάναμε ἀκόμα δέκα μέτρα καὶ γυρίσαμε πίσω: μόλις φτάσαμε κοντὰ στὴ «Λούσῃ», τοὺς ρίξαμ' ἕνα χοντρὸ ξύλο γιὰ νὰ πιαστοῦν. Ὁ ἐξάδελφός μου ἤξερε κολύμπι· γι' αὐτὸ τὸ ἅρπαξε καὶ τὄσπρωξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀλέκου. Τὸ ξύλο βρῆκε τὸν φίλο μου στὸ κεφάλι κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνα κῦμα τοὺς σκέπασε καὶ τοὺς δυό.

Εἴχαμε πετάξει τὰ σακκάκια μας κι' ἤμαστ' ἕτοιμοι νὰ πέσουμε στὴ θάλασσα. Στεκόμαστε ὅμως σὰν καρφωμένοι στὴ θέση μας. Αἰσθανόμαστε — τί περίεργο! — πὼς ἂν κινηθοῦμε ἀπ' τὴ θέση μας, θὰ ἐπισπεύσουμε τὴν καταστροφή! Σὲ λίγο, φάνηκε τὸ κεφάλι τοῦ ἐξαδέλφου μου. Πιάστηκε μὲ τὄνα χέρι στὸ ξύλο, ἐνῷ μὲ τἄλλο κρατοῦσε τὸν Ἀλέκο ἀπ' τὸ γιακὰ τοῦ σακκακιοῦ του.

«Καλὰ σοῦλεγα νὰ μὴ δένῃς τὴ *σκότα!*»

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα λόγια τοῦ φίλου μου, ποὺ ξανάγινε ὁ παλιὸς «Χι σὺν ψί», ἀφοῦ πιάστηκε γερὰ στὸ αὐτοσχέδιο σωσίβιο. Ἕνα τρανταχτό, δμηρικὸ γέλιο τοῦ ἀποκρίθηκε. Ξεκουράζαμε τὰ νεῦρα μας. Ἀνεβάσαμε τοὺς δυὸ ναυαγοὺς στὸ καΐκι μας καὶ ρυμουλκήσαμε τὴ «Λούσῃ» ὥς τὴν προκυμαία. Ἐκεῖ τὸ πλῆθος, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν κωμικοτραγικὴ αὐτὴ σκηνή, σὰν εἶδε πὼς οἱ δυὸ καραβοτσακισμένοι σώθηκαν, ἄρχισε νὰ τοὺς σφυρίζῃ. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ βουλιάξουν στὸ πέλαο καὶ νὰ ναυαγήσουν γελοῖα μέσ' στὸ λιμάνι!

Ἕνα περιοδικὸ τοὺς σατύρισε. Κάποιος, ἐπάνω σὲ γνωστὸ σκοπό, τοὺς ἔκαν' ἕνα τραγούδι ποὺ χάλασε κόσμο στὴν Ἀντιγόνη.

***

Προχθές, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια, συνάντησα τὸν Ἀλέκο στὴν Καστέλλα. Εἶναι πρῶτος διερμηνεὺς σὲ κάποια Πρεσβεία. Μοῦ πρότεινε μιὰ βαρκάδα.

«Ἀγόρασα, μοῦ εἶπε, μιὰ βάρκα ἀπὸ ἕναν Ἐγγλέζο. Ξύλο πρώτης τάξεως, βραστὰ *στραβά*, διπλὰ πανιά, σαβούρες, ὅλα τὰ ἐξαρτήματα. Γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί: μόνο τεσσερισήμισυ χιλιάδες!...

— Κι' ἡ «Λούσῃ», τὸν διέκοψα, ὅπως ρωτᾶ κανένας γιὰ μιὰ παλιὰ γνωριμία.

Χαμογέλασε λυπημένα.

— Φεύγοντας ἀπ' τὴν Ἀντιγόνη, τὴν ἄφησα στὶς φροντίδες ἑνὸς φίλου μου. Δὲν εἶναι μήνας ποὺ τὴν κομμάτιασ' ἐπάνω στοὺς βράχους, μιὰ μέρα ποὺ πῆγε νὰ κολυμπήσῃ στὴν Πήτα. Νὰ καὶ τὸ γράμμα του μὲ τὸ «φαίρπάρ»...

Ἀναστέναξε.

— Θυμᾶσαι τὸ ναυάγιό της στὰ 1922; Δὲ μοῦ στοίχισε τίποτα· ἔχασα μονάχα ἕναν τενεκὲ τῆς μπενζίνας. Ἦταν, φαίνεται, γεμάτος ἁλμυρὸ νερό· τοὺς ἄλλους ποὺ εἶχαν γλυκὸ νερό τοὺς βρῆκα ὅλους στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας.*»

Καὶ μὲ μεγάλη εἰλικρίνεια συμπέρανε:

«Τί ἀξία ὅμως ἔχει ἕνας τενεκὲς μπροστὰ στὸ μεγάλο μάθημα ποὺ αὐτὸ τὸ ναυάγιο ἔδωκε στὸν ἐγωϊσμό μου;»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

(*) Τὸ σκοινὶ ποὺ δένει τὴν ἄκρη τοῦ παγιοῦ στὴν κουπαστὴ τῆς πρύμνης.

(**) 25 χιλιόμετρα.

ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Σὰν νὰ ζωντάνεψε ἀπὸ ποιὸ
καινούργιο φιγουρίνι;—
στὰ ἴσια τὰ τέλια τοῦ κλουβιοῦ
πετάει τὸ καναρίνι
Καὶ στοῦ χαμόσπιτου τὰ ὀγρὰ
καὶ μολεμμένα χνῶτα,
φέγγει σὰ μιὰ μονάκριβη
χρωματισμένη νότα.
Πόθος σφοδρός, παροξυσμὸς
τὸ καίει καὶ τὸ φτερώνει·
τρελλὴ Ψυχή, ποὺ τ' ἅρρωστα
φτεράκια της σκοτώνει....
Σπαραχτικά, τὰ σύρματα
χυμάει νὰ προσπεράσῃ,
τόσο, ποὺ λὲς ἡ ἀδύναμη
ζωή του πῶς θὰ σπασῃ.
Σκλάβα Ψυχή, ἀποκρίσου μας:
τρέμεις κι' ἐσὺ ὁλόενα
νὰ δράμῃς σὲ καλέσματα
χαμένα, ἀπελπισμένα;

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

(*) Τὸ γλυκὸ νερὸ εἶν' ἐλαφρότερο ἀπ' ἁλμυρό· γαὐτὸ ἕνας τενεκὲς γεμάτος γλυκὸ νερὸ πλέει στὴ θάλασσα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

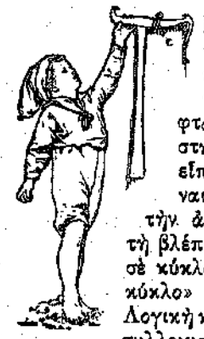

ΙΑ τὴν πληγὴ αὐτὴ τῶν «αὐξήσεων», ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸν ἐργάτη καὶ φτάνουν στὸν ἀγοραστή, ἡ Διάπλασις σᾶς εἶπε προχτὲς πῶς εἶναι μιὰ ἀλυσίδα. Μὲ τὴν ἀλυσίδα αὐτὴ ἐγὼ τὴ βλέπω νὰ στρογγυλεύῃ σὲ κύκλο, σ' ἕνα «φαῦλο κύκλο» ὅπως ὀνομάζει ἡ Λογικὴ κάποιους χαμένους συλλογισμούς. Καὶ νὰ πῶς:

Ὁ ἐργάτης-τυπογράφος ζητεῖ καὶ παίρνει αὔξηση τοῦ ἡμερομισθίου του (ἢ ἐλάττωση τῶν ὡρῶν τῆς ἐργασίας του, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο, ἢ καὶ τὰ δυὸ μαζί, ποὺ εἶναι . . . χειρότερο) ἀπὸ τὸν ἐργοστασιάρχη-ἐργοδότη. Ὁ ἐργοστασιάρχης ἐπιβάλλει αὔξηση στὸν ἐκδότη ποὺ τυπώνει στὸ τυπογραφεῖο του ἕνα περιοδικὸ ἢ ἕνα βιβλίο. Ὁ ἐκδότης, φυσικά, γιὰ νὰ ἀντιποκριθῇ, θὰ ἐπιβάλῃ αὔξηση στὸν ἀγοραστὴ (συνδρομητὴ) τοῦ περιοδικοῦ του ἢ τοῦ βιβλίου του. Καὶ τέλος ὁ ἀγοραστής, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι γιατρός, δικηγόρος, μηχανικός, δάσκαλος καὶ καθεξῆς (ὁ πατέρας σας νὰ ποῦμε,) τί θὰ κάμῃ γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μ' ὅλες αὐτὲς τὶς αὐξήσεις ποὺ τοῦ ἐπιβάλλουν ἀπὸ παντοῦ; Θὰ ἐπιβάλῃ κι' αὐτὸς αὔξηση στὸν πελάτη του. Θὰ τὸν κάνῃ νὰ πληρώσῃ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι πλήρωνε γιὰ μιὰ δικηγορικὴ συμβουλή, γιὰ μιὰ ἰατρικὴ ἐπίσκεψη, γιὰ ἕνα σχέδιο σπιτιοῦ, γιὰ δίδακτρα καὶ καθεξῆς. Ἀλλὰ ὁ πελάτης του αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι ἐξαίρετα ὁ ἐργάτης-τυπογράφος. Μήπως κι' οἱ ἐργάτες δὲν ἀρρωσταίνουν, δὲν ἔχουν δίκες, δὲν χτίζουν τώρα σπίτια ἢ δὲν παίρνουν δασκάλους γιὰ τὰ παιδιά τους; Ἔτσι συμπληρώνεται ὁ κύκλος· ἔτσι ἡ αὔξησις σὲ κάθε εἶδος, κάνει τὸ γύρο της ὥς νὰ φτάσῃ στὸν πρῶτο, στὴ πηγή της.

Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν κύκλο τί γίνεται; Ἕνα τίποτα, ἕνα μηδενικό, ἢ ἕνα παιχνίδι γιὰ διασκέδαση. Γιατὶ ποιὸς ὠφελεῖται πραγματικά, ὅταν ὅλοι δίνουν πίσω τὰ παραπανίσιά ποὺ παίρνουν; Μὴν κοιτᾶτε τὶς ἐξαιρέσεις, τὸ ἔκτακτο. Τὸ γενικό, ὁ κανόνας, εἶναι αὐτό: Μιὰ φορὰ παίρναμε λίγα καὶ δίναμε λίγα. Τώρα παίρνουμε περισσότερα καὶ δίνουμε περισσότερα. Ἄξαφνα ἐγώ, ποὺ ζῶ μὲ τὴν πένντα μου. Μιὰ φορά, γιὰ ἕνα διηγηματάκι, ζητοῦσα ἑκατὸ δραχμὲς κι' ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος. Ὅταν μοῦ τὶς ἔδινε ἕνα περιοδικὸ ἢ μιὰ ἐφημερίδα. Σήμερα ζητῶ καὶ παίρνω χίλιες, τὸ δεκαπλάσιο. Εἶμαι πλουσιότερος μ' αὐτό; Καθόλου. Μάλιστα καὶ φτωχότερος, ἀφοῦ τὰ πράγματα ποὺ μοῦ χρειάζονται, τἀγοράζω μερικὰ στὸ δεκαπλάσιο κι' ἄλλα στὸ εἰκοσαπλάσιο. Ὥστε τὸ χιλιάρικό μου, τὸ σημερινό, μόλις ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ παλιό μου ἑκατοστάρικο.

Κι' ἔτσι ὅλα τὰ χιλιάρικα, ὁλονῶν. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ *παιχνίδι*: Ἀλλάξαμε τὰ ὀνόματα τῶν χρημάτων, τῶν χαρτονομισμάτων. Τὸ ἑκατοστάρικο τὸ λέμε χιλιάρικο, τὸ πεντόδραχμο πεντηντάρι, τὴ δεκάρα δραχμή. Καὶ νομίζουμε πῶς κάτι κάναμε! Νομίζουμε πῶς παίρνουμε παρὰ μὲ οὐρὰ (τρεῖς χιλιάδες δραχμὲς τὸ μῆνα ὁ ὑπάλληλος! ὀγδόντα δραχμὲς τὴν ἡμέρα ὁ ἐργάτης! διακόσιες δραχμὲς γιὰ μιὰ ἐπίσκεψη ὁ γιατρός!) κι' ὅμως εἴμαστε οἱ ἴδιοι ἢ φτωχότεροι ἀπὸ πρῶτα. Δὲν εἶναι νὰ γελᾷ κανείς, νὰ ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια μὲ τὴν κουταμάρα μας;

Προχτὲς ἡ Διάπλασις ρωτοῦσε: «Ὡς ποῦ θὰ φτάσῃ αὐτό;» Ἔ, φυσικά, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἄπειρο. Κάποτε οἱ ἄνθρωποι θὰ βαρεθοῦν, θὰ ἴδοῦν τὸ μάταιο τοῦ παιχνιδιοῦ τους καὶ θὰ σταματήσουν. Σιγὰ - σιγὰ τότε τὸ χιλιάρικο θὰ ξαναγίνῃ ἑκατοστάρικο καὶ τὰ πράγματα, ὅπως ἀνεβαίνουν τώρα, θὰ κατεβαίνουν. Γι' αὐτὸ μποροῦμε νἄμαστε βέβαιοι. Ἀλλὰ τὸ παιχνίδι πάντα παιχνίδι εἶναι. Ἔχει κι' αὐτὸ τοὺς κινδύνους του, ἔχει καὶ τὰ θύματά του. Καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἕν' ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ παιχνιδιοῦ αὐτοῦ, ἂν δὲν σταματήσῃ γρήγορα, θὰ εἶναι τὸ Βιβλίο καὶ τὸ Περιοδικό. Γιατὶ οὔτε μὲ τὴν ἴδια ἀναλογία αὐξαίνουν ὅλα τὰ πράγματα, — εἶναι δυνατό;—οὔτε ὅλα τὰ πράγματα εἶναι τὸ ἴδιο ἀναγκαῖα, τὸ ἴδιο ἀπαραίτητα. Τὸ ψωμί π. χ: εἶναι τῆς πρώτης ἀνάγκης. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσῃ χωρὶς ψωμί; καὶ μπορεῖ νὰ μὴν τἀγοράσῃ, ὅσο κι' ἂν πάῃ; Τὸ ροῦχο ἐπίσης, τὸ παπούτσι ἐπίσης. Ὁ ἔμπορος, ὁ ράφτης, ὁ παπουτσῆς μποροῦν ναὐξήσουν τὶς τιμές τους, ὄχι μόνο ἀνάλογα μὲ τὶς ἄλλες αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ δυσανάλογα, μ' αἰσχροκέρδεια. Κι' ὁ μανάβης, κι' ὁ χασάπης, κι' ὁ γαλατάς, κι' ὁ ἠλεκτρολόγος, κι' ὁ δικηγόρος, κι' ὁ γιατρός, ἀπάνω-κάτω τὸ ἴδιο. Ὁ ἐκδότης ὅμως; Μπορεῖ αὐτὸς νἀκολουθῇ τοὺς ἄλλους; μπορεῖ ναὐξάνῃ ἀνάλογα τὴν τιμὴ τοῦ βιβλίου του, τοῦ περιοδικοῦ του, τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὰ δὲν εἶναι ἢ δὲν θεωροῦνται τῆς πρώτης ἀνάγκης; Ὄχι βέβαια! Πάντα μὲ μέτρο, μὲ δειλία καὶ . . . μὲ ζημία.

Ἔτσι ἕνα βιβλίο, ποὺ ἄλλοτε εἶχε τρεῖς δραχμές, σήμερα δὲν ἔχει ἑξήντα (τὸ εἰκοσαπλάσιο) οὔτε κἂν τριάντα (τὸ δεκαπλάσιο). Ἀλλὰ μόνο δεκαπέντε ἢ εἴκοσι δραχμὲς τὸ πολύ. Κι' ἕνα περιοδικὸ σὰν τὴ «Διάπλαση», ποὺ ἄλλοτε ἡ συνδρομή του ἦταν ὀχτὼ δραχμές, σήμερα δὲν ἔχει ἑκατὸν ἑξήντα, οὔτε κἂν ὀγδόντα, ἀλλὰ πενήντα τὸ πολύ. Γιατί, φυσικά, οἱ ἄνθρωποι δὲν θἀγόραζαν σὲ μεγάλη τιμὴ ἕνα βιβλίο ἢ ἕνα περιοδικό, ὅταν δὲν θὰ τοὺς περίσσευαν ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ ψωμί, ἀπὸ τὸ κρέας, ἀπὸ τὸ γάλα, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένοι νἀγοράσουν. Ἔτσι τὰ πρῶτα πράγματα ποὺ κινδυνεύουν ἀπ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, εἶναι τὰ πνευματικά. Οἱ ἐκδότες δὲν θἆναι πιὰ σὲ θέση νὰ τυπώσουν τὰ ἔργα τοῦ πνεύματος σὲ βιβλία ἢ σὲ περιοδικὰ καὶ νὰ δίνουν καινούργια πνευματικὴ τροφὴ στὴν κοινωνία. Γιατὶ δὲν θὰ μποροῦν νὰ τὴ διατιμήσουν ἀνάλογα μὲ τὰ ἔξοδά τους.

Ἂς εὐχηθοῦμε νὰ σταματήσῃ τὸ κακό, πρὶν ἀναγκαστῇ νὰ σταματήσῃ κι' ἡ Διάπλασι. Σήμερα βέβαια στηρίζεται, καὶ στηρίζεται πολὺ καλά, στὴν ἀγάπη τῶν φίλων της ποὺ τὴ θεωροῦν πρᾶγμα τῆς πρώτης ἀνάγκης, σὰν τὸ ψωμί. Μεθαύριο ὅμως, ἂν ἀναγκαζόταν ἄξαφνα νὰ κάμῃ τὶς πενήντα της πεντακόσιες;.. Καὶ τὸ ψωμὶ τὸ στερεῖται κανεὶς καμμιὰ φορὰ καὶ πεθαίνει τῆς πείνας... Ἂς εὐχηθοῦμε λοιπὸν κι' ἂς εὐχόμαστε. Κι' ἂς ἀγαπήσουμε ἀκόμα περισσότερο τὴ Διάπλασι, τὴν πνευματικὴ αὐτὴ μητέρα ὁλονῶν μας. Ὅπως ἀγαπᾷ κανεὶς περισσότερο ὅ,τι πολύτιμο ἔχει καὶ κινδυνεύει νὰ τὸ χάσῃ...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΘΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Στὸ σπίτι, βρῆκαν τὴν Ἀνθοῦλα τόσο χλωμή, ποὺ ἐνόμισαν πῶς εἶχε λιποθυμήσει.

— Γιάννη, εἶπε ὁ Φραντής, δόσε τῆς μικρῆς μιὰ στάλα ρακὶ νὰ συνέλθῃ. Πιὲ καὶ σὺ λίγο κι' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω γιατὶ χωρὶς ἐσένα, παιδί μου, τώρα θἄμουν στὸν ἄλλο κόσμο. Ὁ κακοῦργος, ἅμα εἶδε πῶς τὸν ἐγνώρισα, μοῦ ἔρριξε. Μὰ γιὰ καλή μου τύχη, δὲ σημάδεψε καλά. Χύθηκα νὰ τὸν ἁρπάξω, τὸ πόδι μου μπίχτηκε σ' ἕνα χαμόδεντρο κι' ἔπεσα. Τἄλλα τὰ ξέρετε, παιδιά μου. Θαρρῶ πῶς εἶχε καὶ σύντροφο, μὰ τὄσκασε.

Ἡ Ἀνθοῦλα δὲν ἤθελε νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ, γιατ' ἦταν ἀκόμα καταφοβισμένη. Καὶ πῶς νὰ κλείσῃ μάτι ὅσο συλλογιζόταν πῶς ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος ἦταν τόσο κοντά; Οὔτε τὸ Γιάννη δὲν ἤθελε νἀφήσῃ νὰ γυρίσῃ τέτοια

ὥρα στὴ βίλλα, τόσο δρόμο, μοναχός του.

— Μὰ θἀνησυχοῦν στὸ σπίτι μου, Ἀνθοῦλα, τῆς εἶπε αὐτός. Μὴ φοβᾶσαι, δὲν παθαίνω τίποτα.

— Πάρε τὸ τουφέκι μου, τοῦ εἶπε ὁ Φραντής, καὶ μοῦ τὸ φέρνεις αὔριο.

— Ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη, κὺρ Φραντή· καλύτερα ἔχω ἕνα καλὸ μπαστούνι.

Κι' ὁ Γιάννης πῆρε ἕνα χοντρὸ κλαδὶ μὲ ρόζους, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ σὲ μιὰν ἄκρη.

— Μὴ φοβᾶσαι, Ἀνθοῦλα, κι' οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ δὲν εἶναι κακοί· μόνο ἕνας λαθροκυνηγὸς μποροῦσε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε αὐτὸς ποὺ πιάσαμε ἀπόψε.

Καὶ τὸ γενναῖο παιδὶ ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους του κι' ἔφυγε.

Μὲ πόση χαρὰ ἡ Ἀνθοῦλα ξαναεἶδε τὸν ἥλιο! Τὸ γλυκό του φῶς ἔδιωξε λίγη τὴ φρίκη τῆς νύχτας. Ἀπὸ τὴν αὐγή, ὁ δασοφύλακας πῆγε στὸ χωριὸ κι' ἔφερε τοὺς χωροφύλακες, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅσα εἶχαν συμβῇ. Οἱ χωροφύλακες ἐξέτασαν καὶ τὸ λαθροκυνηγό, ἀλλ' αὐτὸς ἀρνήθηκε τὰ πάντα.

— Ἤτανε νύχτα, εἶπε, σκοτάδια. Σκούνταψα σ' ἕνα δέντρο, γλύστρησα κι' ἔπεσα πάνω στὸν κὺρ-Φραντή, χωρὶς κακὸ σκοπό.

Ὁ δασοφύλακας ἔδειξε τότε τὸ λαιμό του, ὅπου ἔμεναν ἀκόμα τὰ σημάδια ποὺ εἶχαν ἀφήσει τὰ δάχτυλα τοῦ κακούργου.

— Φτάνουν τὰ ψέμματα, εἶπε. Ὁ Γιάννης τοῦ Δεμάρα θὰ πῇ στὸν κὺρ ἐνωματάρχη, πῶς ἂν δὲν πρόφταινε, τώρα θὰ μοῦ ἔψελναν τὸ «ἄμωμοι ἐν ὁδῷ, ἀλληλούϊα!»

Οἱ χωροφύλακες, μετὰ τὴν ἀνάκριση, πῆραν τὸ λαθροκυνηγὸ καὶ τὸν πῆγαν στὴν πρωτεύουσα, ἔπου τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ τῶν ὑποδίκων.

Ἐκεῖ θἄμενε ὥς νὰ τὸν δικάσουν.

Ἡ φοβερὴ ἐκείνη νύχτα ἔκαμε τὴν Ἀνθοῦλα νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν Γιάννη περισσότερο. Εἶδε πῶς ὁ φίλος της δὲν ἦταν πιὰ παιδί, ἀλλὰ σωστὸς ἄνδρας, δυνατὸς καὶ γενναῖος. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἐδίστασε, παρὰ ἔτρεξε νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα της, χωρὶς νὰ ξέρῃ πόσοι ἦταν οἱ λαθροκυνηγοί· καὶ κατόρθωσε νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ τὸν κάνῃ νἀφίσῃ τὸ θῦμα του.

Πολὺς λόγος ἔγεινε γι' αὐτὸ τὸ περιστατικό. Στὴν ἐξοχή, οἱ συγκινήσεις εἶναι σπάνιες κι' ὅ,τι σύμβῃ, τρέχει ἀπὸ στόμα σὲ στόμα κι' ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ἤξεραν ὅλοι πῶς ὁ δασοφύλακας τῆς κυρίας Λάντη κινδύνεψε ἀπὸ λαθροκυνηγοὺς καὶ πῶς ὁ Γιάννης τοῦ Δεμάρα τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή. Σ' ἕνα χωριὸ ἔλεγαν πῶς ὁ Γιάννης νίκησε τρεῖς, σ' ἄλλο τέσσερις καὶ στὴν πρωτεύουσα τοῦ δήμου ἕξη! Ἡ μητέρα του καμάρωνε ποὺ εἶχε τέτοιο γιὸ κι' ὁ πατέρας του τὸν κοίταζε μὲ περηφάνεια ἀπ' τὴν κορφὴ ὥς τὰ νύχια.

— Γερὸ κόκκαλο, γυναίκα! ἔλεγε τῆς Δεμάραινας.

Ἡ κυρία Λάντη ὅμως ἀνησύχησε ὅταν ἔμαθε τὴν ἱστορία. Ἂν κανένας σύντροφος ἢ συγγενὴς τοῦ λαθροκυνηγοῦ ἐκείνου, ἀπὸ ἐκδίκηση, σκότωνε τὸ δασοφύλακά της; Ἀγόρασε λοιπὸν ἕνα ρεβόλβερ καὶ τὸ χάρισε τοῦ κὺρ Φραντῆ, νὰ τὄχῃ μαζί του γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

***

Ἡ χρονιὰ ἐκείνη πῆγε καλά. Οἱ ἀποθῆκες γέμισαν στάρι καὶ τὰ βαρέλια κρασί. Ἡ Ἀνθοῦλα βοήθησε ὅπως πάντα τοὺς φίλους της στὸ θέρο, στὸν τρύγο καὶ σ' ὅλα.

Τὸ Νοέμβρη ἄνοιξε τὸ κακουργοδικεῖο. Ὁ κὺρ-Φραντής, ἡ Ἀνθοῦλα κι' ὁ Γιάννης κλητεύθηκαν μάρτυρες στὴ δίκη τοῦ λαθροκυνηγοῦ. Πρώτη φορὰ θὰ πήγαιναν μὲ σιδηρόδρομο. Ἡ Ἀνθοῦλα τρόμαξε ὅταν ἄκουσε τὸ ὀξὺ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πῶς ἡ μηχανὴ αὐτὴ μποροῦσε νὰ τραβήξῃ τόσα βαγόνια μὲ τόσους ἐπιβάτες.

Ἄξαφνα τραντάχτηκαν καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Ὁ Γιάννης κι' ἡ Ἀνθοῦλα ἔβλεπαν χωράφια, δάση, λιβάδια, νὰ περνοῦν καὶ νὰ φεύγουν... Ἡ Ἀνθοῦλα κρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ πατέρα της καὶ κάθε φορὰ ποὺ σταματοῦσε τὸ τραῖνο κι' ἡ μηχανὴ ἔβγαζε τὴ διαπεραστικὴ ἐκείνη φωνή, τιναζόταν ἀπὸ τρόμο. Ἀλλὰ στὸ τέλος συνήθισε. Τῆς ἄρεσε μάλιστα ποὺ ἔτρεχαν τόσο πολὺ κι' ὅταν ἔφθασαν, λυπήθηκε ποὺ τὸ ταξίδι τελείωσε ἔτσι γρήγορα.

Τί κίνησι στὸ σταθμὸ τῆς πρωτεύουσας! Ὁ κόσμος ἔτρεχε, τὰ τραῖνα διασταυρώνονταν, οἱ ὑπάλληλοι ἐφώναζαν στοὺς ταξιδιῶτες νὰ προσέχουν, γιὰ νὰ μὴ συμβῇ κανένα δυστύχημα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ὅταν θ' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά μου,
στὸ χωριουδάκι μου θἀρθῶ
καὶ στὴν παλιὰ τὴ γειτονιά μου
λίγες στιγμὲς θὰ πλανηθῶ.
Θὰ ρίξω τὴ ματιά μου πίσω
στὰ περασμένα τὰ γλυκὰ
καὶ τὴ ζωή θ' ἀναμετρήσω
ποὺ ἐδιάβη τόσο βιαστικά.

Σὰ ναυτικὸς ποὖχει πι' ἀσπρίσει
κι' ἀπὸ τὸ βράχο τὸ γυμνὸ
στέκει τὸ βράδυ ν' ἀντικρύσῃ
τὸ πέλαγος τὸ μακρινὸ
καὶ τὸ βαρύ του νοῦ ν' ἀφίσῃ
νὰ θυμηθῇ, στερνὴ φορά,
τὶς τρικυμιὲς ποὖχε ἀψηφίσει
σ' αὐτὰ τὰ γνώριμα νερά.

(Lamartine) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝ ΜΕΤΡΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

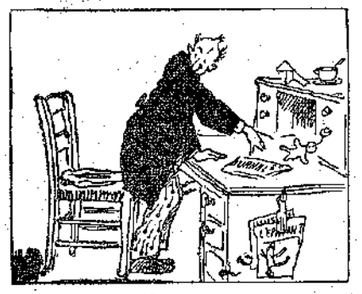

Ὁ κ. Γραφιάδης παρατήρησε πῶς ἡ ἐλαστικὴ κουλούρα, ποὺ ἔβαζε στὴν πολυθρόνα του γιὰ μαξιλάρι, εἶχε ξεφουσκώσει. Χτύπησε λοιπὸν τὸ κουδούνι κι' ἐπρόσταξε τὸν ὑπηρέτη νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ τὴ φουσκώσῃ.

— Πρόσεξε ὅμως, τοῦ εἶπε, νὰ τὴ φουσκώσῃς καλά, γιατὶ βαρέθηκα νὰ σὲ

φωνάζω κάθε τόσο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Μὰ κι' ὁ ὑπηρέτης εἶχε βαρεθῇ. Ἔβαλε λοιπὸν τὰ δυνατά του καὶ φούσκωσε τόσο καλὰ τὴν κουλούρα, ποὺ ἅμα τὴν εἶδε ὁ κ. Γραφιάδης, φώναξε κατευχαριστημένος:

— Ὡραῖα! Ἔτσι θὰ μείνῃ πολλὲς μέρες φουσκωμένη.

Καὶ τὴν ἔβαλε στὴν πολυθρόνα Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε νὰ καλοκαθήσῃ,— ἕνα μπάμ! καὶ τινάχτηκε στὸν ἀέρα: Ἡ παραφουσκωμένη κουλούρα, μὲ τὸ βάρος του, ἔκαμε ἔκρηξη.

Συμπέρασμα: Πᾶν μέτριον ἄριστον— ἐκτὸς τοῦ βαθμοῦ «μέτριος» στὸ σχολεῖο... ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΝΑΜΕΣΑ Σ' ΑΣΠΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

'Αριθ. 'Εγκρ. 35

Ἦταν μιὰ φορά, μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλη, μέσ' στὴν ἐξοχή, ἕνας κῆπος ἀνθόσπαρτος Χίλιων λογιῶν λουλούδια μυρωμένα βρισκόντανε κεῖ μέσα. Μὰ ἕνα μέρος τον ξεχώριζε ἀπ' τ' ἄλλα. Ἕνα μέρος γεμάτο ἀπὸ κάτασπρα λουλούδια. Τριαντάφυλλα, κρῖνα, γιασεμιά, κι' ἄλλα πολλά, πολλά, χιονάτα λούλουδα σχημάτιζαν ἕνα γύρο καὶ στὴ μέση του ἦταν γῆ μὲ πράσινο χορτάρι.

Ἕνα βράδυ ποὺ περνοῦσ' ἐπὸ κεῖ, ἄκουσα παιδιάστικες χαρούμενες φωνές. Κοιτάζω μέσα καὶ βλέπω πέντ' ἕξη παιδάκια ροδοκόκκινα, χαροπισμένα, νὰ χορεύουνε μεσ'στὸν κύκλο τῶν κάτασπρων λουλουδιῶν. Μ' ἔκφραση καθαρή, ἀμέριμνη, τραγουδοῦσαν, χορεύανε χοροὺς δικῆς τους ἐπινόησης, τρισευτυχισμένα. Καὶ τριγύρω τους ὅλο ἄσπρο χρῶμα, ἄσπρο φόντο στὴν ὡραία αὐτὴ εἰκόνα. Κι' οἱ μυρωδιὲς τῶν λουλουδιῶν μαγευτικές.

Ποιὸ χρῶμα, ποιὰ μυρωδιὰ ἤτανε ἀνώτερη; τῶν λουλουδιῶν ποὺ ταν τριγύρω, ἢ τῆς πάναγνης ψυχούλας τῶν παιδιῶν; Ἴσως νάτανε τὸ ἴδιο, γιατὶ λουλούδια ἤταν καὶ τὰ δυό.

Σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μὴν τὰ ταράξω, ἔφυγα μὲ μιὰ ἀόρατη χαρὰ μέσ' στὴν ψυχή.

Ἀγριόκρινο

ΧΡΟΝΙΑ ΑΞΕΧΑΣΤΑ

'Αριθ. 'Εγκρ. 45

Ὅση χαρά, ὅση εὐτυχία κι' ἂν περιβάλλῃ τὸν καθένα, πάντα θἄρθῃ ἕνα ὥρα, θἄρθῃ στιγμὴ ποὺ μ' ἀναστεναγμὸ θὰ ζητήσῃ τὰ περασμένα, ποὺ ὅση θλίψη κι' ἂν τοῦ γεννοῦν ἢ ὅση χαρὰ τοῦ φέρνουν, πάντα κάποιο δάκρυ θ' ἀφήσουν νὰ κυλίσῃ στὰ χλωμὰ ἢ ροδοκόκκινα μάγουλα του, γιατὶ εἶναι περασμένα...

Ἕνας μεγάλος εἶπε πὼς «ἡ ἀνάμνηση εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ζωῆς μας». Ἄδικο δὲν εἶχε.

Κι' ἐγὼ σήμερα κάτι θέλησα νὰ σᾶς πῶ γι' τὰ περασμένα, τὰ μαθητικά μου χρόνια. Σωρὸς οἱ ἀνάμνησες. Ἄλλες γλυκές, γεμάτες ζωή, ἐξυπνάδα, κι' ἄλλες πικρές, φαρμάκι.

Ὁ χρόνος στὴ γρηγοράδα του σβύνει τὰ μικρά, τὰ τιποτένια, μὰ σέβεται πάντα του τὰ μεγάλα.

Περέλαση κάνουν μπρὸς στὰ μάτια μου τώρα. Νὰ τὸ σχολειό μου! Πανύψηλο χτίριο μὲ θεόρατο δεντροφυτεμένο περίβολο. Ἀράδα οἱ καθηγητὲς μὲ τὶς σοβαρὲς φάτσες τους, ποὺ κανένας σέρνει ξωπίσω του καὶ κάπιο παρατσούκλι. Κι' οἱ μαθήτριες κατόπι.

Πόσα πρόσωπα καὶ πόσα ὀνόματα! Κινυσίρια, παλιά. Φίλες μιὰ φορὰ καὶ τώρα ἄγνωστες, ξεχασμένες...

Μὰ πόσα, ἂχ πόσα! Κι' ὅμως περασμένα!

Τὸ μαῦρο χρῶμα στὶς ποδιὲς βασίλευε τότες, γιατί, θυμᾶμαι, τὸ ἐπέβαλλε ἡ διεύθυνση. Κι' οἱ δυὸ πλεξούδες... Πηγαίνει τόσο ὄμορφα τὸ χτένισμα αὐτὸ στὰ ρόδινα μουτρόκια!... Ἀνήσυχα γυρνοῦν τὰ μάτια παντοῦ, κάτι νὰ βροῦν, κάτι νὰ κάνουν. Μιὰ φαμίλια ὅλες τους. Μιὰ-δυὸ ξεχώριζαν. Οἱ ξιππασμένες, οἱ ψηλοπερήφανες. Οἱ ἄλλες μιὰ ψυχὴ σὲ πολλὰ σώματα. Καὶ τσαχπίνες, Θέ μου, τὶ τσαχπίνες! Μιὰ μέρα — θυμᾶμαι — μιά, θεριὸ μονάχο, ξεχασμένη στὴν κουβέντα, ἀπάντησε ἀστόχαστα σὲ μιὰ ἐρώτηση τοῦ καθηγητῆ, τὴν ὥρα ποὺ μᾶς παράδινε Μαθηματικά, πῶς ἄμα... ἡ λήγουσα εἶναι μακρά, ἡ λέξη παροξύνεται!!

Σφύριγμα τῆς δικλανῆς της.

Καὶ πόσα ἄλλα τέτοια! Καὶ μεῖς ὅλο γελούσαμε σὲ νὰ μὴν εἴχαμε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνωμε.

Καὶ πέρασαν τὰ χρόνια, τὰ ὄμορφα κι' ἀγόριστα χρόνια τῆς Νιότης, μέσα σὲ γέλια καὶ χαρές.

Μὰ πέρασαν πιά. Ἡ ἀνθοσόλιστη ἀνοιξη πάει, σβύστηκε σὰν ὄνειρο... Πλάκωσε τὸ χυνόπωρο τῆς ζωῆς, δείχνοντας πὼς κι' ὁ Χειμώνας δὲν εἶναι μακρυά.

Ἰδανισμὸς

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 36

Θἄθελα νἄτανε ἀνοιξιάτικη νύχτα. Τὸ φεγγάρι τ' ὁλόφωτο, τ' ὁλόχρυσο, νὰ χύνῃ τ' ἀγνό του φῶς σὰ χρυσαφένια βροχὴ πάνω στὰ κυματάκια τῆς γαληνεμένης θάλασσας.

Θἄθελα νἄμουν μόνος πάνω σ' ἕνα βράχο, παρατηρῶντας τὰ κυματάκια ποὺ θὰ φιλοῦν τὰ πόδια τοῦ βράχου καὶ παίζοντας ἕνα βιολὶ σιγαλὰ-σιγαλά, ἔτσι ποὺ ὁ γλυκὸς ἦχος τῶν χορδῶν του νὰ συνδέεται μὲ μιὰ παράξενη ἁρμονία μὲ τὸν νανουριστικὸ φλοΐσβο τῆς θάλασσας.

Θἄθελα ἔτσι σιγὰ-σιγὰ νὰ παραδοθῶ σὲ μιὰ ἔκσταση, αἰσανόμενος γύρω τὴν μυστικοπάθεια, τὸν σκοτεινὸ πέπλο τῆς ξωτικιᾶς, τῆς ἀνοιξιάτικης αὐτῆς νύχτας.

Ἀϊτιδεὺς

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΓΙΟΙ(*)

'Αριθ. 'Εγκρ. 38

Ὦ σεῖς, παμπάλαιες ἐρειπωμένες ἐκκλησοῦλες, πρὸ πόσων ἄρα γε αἰώνων βρίσκεσθε αὐτοί; Καὶ οἱ τρεῖς μαζί, πλάϊ-πλάϊ, «οἱ τρεῖς Ἅγιοι» ὅπως σᾶς λέγει ὁ λαός... Μόνο μιὰ ἀπὸ σᾶς διατηρεῖται κάπως καλά, γιὰ νὰ δείχνῃ στοὺς διαβάτες ὅτι ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός. Σχοῖνοι σᾶς κρύβουν τὶς δυὸ τόσο καλά, ποὺ κανένα βέβηλο μάτι δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς δῇ ἀπὸ τὸ δρόμο, οὔτε ὑποπτεύεται κἂν ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ πρασινάδα κρύβονται τὰ ἐρεῖπιά σας. Μόνον ὅταν στερίψῃ κανεὶς τοὺς θάμνους θὰ δῇ βαθιὰ τὰ θεμέλιά σας σχεδόν. Ἀπὸ ἕνα σπασμένο μάρμαρο χρησιμεύει σήμερα γιὰ Ἁγία Τράπεζα, καὶ ποῦ καὶ ποῦ κανένα εὐλαβικὸ χέρι σᾶς ἀνάβει ἕνα κεράκι. Ἕνα σπασμένο κεραμύδι μὲ λίγα σβυσμένα κάρβουνα δείχνει πῶς κάποιος ἦρθε καὶ σᾶς θυμάσε. — Ποῦ εἶναι ὁ παπᾶς σας; ποῦ εἶναι οἱ λειτουργίες σας, ποῦ οἱ ψαλμῳδίες ποὺ θἄκουσε ἄλλοτε ὁ μικρός σας θόλος; ποῦ εἶναι τὸ σήμαντρο σας ποὺ προσκαλοῦσε ἄλλοτε τοὺς καλοὺς χριστιανοὺς κάθε γιορτή;.. Ὅλα πέρασαν μὲ τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου, ὅπως θὰ περάσουν ὅλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Ἀφορισμένο Κῦμα

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

['Αριθ. 'Εγκρ. 40]

Μιὰ φορὰ ἕνας εὐγενὴς Ἄγγλος ἔκανε τοὺς γάμους του.

Ἦταν ὅμως στενοχωρημένος, γιατὶ ἀπὸ τὸ πλούσιο τραπέζι θἄλειπε τὸ ψάρι.

Κείνη τὴ στιγμὴ κτύπησε τὴν πόρτα τοῦ πύργου ἕνας ψαράς, ποὺ κρατοῦσε ἕνα ξέχοχο ψάρι. Ἕνας ὑπηρέτης τὸν ὡδήγησε στὴν αἴθουσα.

Ὅταν τὸν εἶδεν ὁ κύριος, χάρηκε καὶ τὸν ρώτησε τὶ ζητοῦσε γιὰ τὸ ψάρι.

Ὁ ψαρὰς τοῦ εἶπεν, ὅτι θέλει νὰ τοῦ δώσει ἀντὶ λεπτά, 100 δυνατὲς ξυλιές. Ὁ εὐγενὴς τὸν πέρασε γιὰ τρελλό, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐπέμενε, εἶπε τοῦ ὑπηρέτη νὰ τὸν δείρῃ. Ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔδωσε τὶς 50, ὁ ψαρὰς ἐφώναξε: «Σταμάτα, ὑπάρχει καὶ ἄλλος ποῦ θὰ πάρει τὶς ἄλλες 50 καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ θυρωρός· γιατὶ μοῦ εἶπε νὰ τοῦ δώσω τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ κέρδος ἄλλως δὲν θὰ μ' ἄφινε νὰ μπῶ. Τότε ὁ εὐγενὴς καὶ οἱ ἄλλοι ἐνόησαν γιατὶ ὁ ψαρὰς ζήτησε 100 ξυλιές. Ἀμέσως ἔφεραν τὸ συρωρὸ ποὺ ἔφαγε τὶς ἄλλες 50, ἐνῶ ὁ ψαρὰς ἔλαβε κι' ἄλλη πλουσιοπάροχη ἀνταμοιβή.

(*Ἀπὸ τὸ 'Αγγλικό*)

Ἀλεξανδρινὸς Ἀστὴρ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ σχολεῖο.

— Τὶ μέρος λόγου εἶναι τὸ «ἀνατομία;»

— Ὄνομα ἐπίθετον.

— Μπᾶ! καὶ πῶς κάνουν τὰ τρία γένη;

— Ἀνατοεές, ἀνατομία, ἀνατοέν.

— !!!

Σμύρνη

***

Στὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας.

— Ποιὸς ἔκτισε τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους;

— Ὁ Περικλῆς...

— Ἄλλος;

— Ὁ Θεμιστοκλῆς...

— Ἄλλος;

— Μά... κι' ὁ κτίστης.

Ἀνώνυμος

(*) Οἱ Τρεῖς Ἅγιοι εὑρίσκονται στὴ Μυτιλήνη, στὸ δρόμο κοντά, πηγαίνοντας στὰ θερμὰ λουτρὰ Θερμῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδ
τὴν 26 Αὐγούστου 19

ΣΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμότατα τοὺς φίλ
μου, ποὺ μοῦ γράφουν τόσο ἐνθ
ρυντικὰ γιὰ τὴν αὔξησιν τῆς συν
μῆς. Δέκα δραχμὲς τὸ χρόνο πα
πόνω, δὲν εἶναι τίποτα, λένε. Ἀ
ἡ ἀνάγκη ἐπιβάλλει τὴ μικρὴ αὐ
αὔξηση, θὰ τὴ δεχθοῦν. Θὰ τὴν
χόνταν ἐπίσης ἂν ἦταν καὶ μ
λύτερη. Ἡ ἀγάπη ἀπαιτεῖ θυ
καὶ μπροστὰ στὴν ἀγάπη ποὺ
ἔχουν, τέτοιες θυσίες οὔτε λο
ριζόνται· — Μὰ δὲν εἶχα κα
ἀμφιβολία, ὅτι ἔτσι θὰ συλλογ
ταν. Καὶ γι' αὐτὸ ἐπροτίμησα,
νὰ διακόψω ἀπὸ τὸ ἑπόμενο
τὴ ἔκδοσή μου, ναῦξήσω ἀπὸ τ
τὴ συνδρομή.

Ζέστη, παιδιά μου, ζέστη φρ
Δὲν ξέρω πῶς τὰ περνᾶτε σεῖς
ἐξοχές σας, στὰ δουνὰ σας, στὰ
γιάλια σας· ἀλλὰ ἐδῶ στὰς Ἀθ
τὸ κακὸ εἶναι ἀνυπόφορο. Ζ
μέσα σ' ἕνα καμίνι. Μόνο αὐτ
στιγμὴ, στὸ γραφεῖο μου, φυσ
γάκι δροσιά. Εἶναι τὰ γράμματά
ποὺ διαβάζω...

Νὰ μοῦ γράψῃς λοιπὸν σύ
Ἰδανικὸ Ὅραμα, ἀφοῦ αὐτὸ σὲ
κουφίζει, στὴ μοναξιά σου. Ὄχι
σὲ παίρνω γιὰ τρελλή! Ξέρω π
λοῦς φρόνιμους, ποὺ τὸ ἴδιο
ὑποφέρουν τὴ μοναξιὰ τῆς ἐξο
ὅταν μάλιστα ἔχουν ἄλλοῦ
ἀγαπημένους τους. — Τὰ πεν
τάκια σου μοῦ ἄρεσαν. Ἔχουν μ
ἐν' ἀληθινὸ πόνο καὶ μοῦ φάνη
εἰλικρινή, ποὺ εἶναι τὸ κυριώτ

Θὰ εἶδες, *Νησὶ τῆς Ἀφροδίτ*
ὅτι ἔλαβε τὸ γράμμα σου κα
συγχάρηκα γιὰ τοὺς εὐτυχισμέ
ἀρραβῶνες σου. Διάβασα κα
κομμάτια σου στὶς κυπριακὲς ἐ
μερίδες καὶ τὰ βρῆκα πολὺ κα
Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ διαλέξω
αὐτὰ γιὰ τὴ Σελίδα. Ἂν θέλ
στεῖλε μου κάτι ἀδημοσίευτο
σύντομο, ἐννοεῖται, καὶ κατάλλ

Τὰ ἑξῆς ὡραῖα μοῦ γράφ
Μίμης Ροδάνος, διαπλασόπο
μὰ ὄχι κι' ἑλληνόπουλο: «Δίκ
νομαι κι' ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα
Ἕλληνας, γιατὶ ἀπὸ μικρὸ πα
στὸ σχολεῖο, ἔμαθα νὰ τὴν ἀγ
Καὶ χαίρομαι στὶς χαρὲς τῆς
λυποῦμαι στὶς θλίψεις της.
μπορεῖς νὰ φανταστῇς πῶς διά
τὶς Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολὲς τοῦ
Ξενοπούλου! Ὅποιος τὶς διάβ
ἐνθουσιάστηκε γιὰ τὰ θέματά τ
τὸ ὕφος τους καὶ τὸ πλούσιό
λεξιλόγιο. — Μάθε, ἀγαπητὴ
ὅτι διαβάζοντάς σε, ἀνοιχτήκε
μένα καινούγιος ὁρίζοντας.
χρωστῶ λοιπὸν τὴ μεγαλύτε
εὐγνωμοσύνη!» Τὶ περισσόν
θέγραφε κι' ἕνα ἑλληνόπουλο;

Τὸ καταλαβαίνω, *Δέλια*, ἀ
μοῦ φαίνεται πῶς δὲν μπορεῖ
νεῖς νὰ παρατείνῃ αὐτὲς τὶς
γλυκειές, ἀεθυστικές, ἀφρόντ
στιγμές. Μοῦ φαίνεται ἀκόμα πο
ζωὴ δὲν θἄχε νοῦστο καὶ ἄξι
ἀπαιτεῖστο μόνο ἀπὸ τέτοιες σ
μές. Γιὰ τὴν ἀντίθεση καὶ τὴν
κιλία, χρειάζονται καὶ οἱ ἄλλ
οἱ στιγμὲς — οἱ ὧρες ἂν θές κα
τερα, — τῆς φροντίδας, τοῦ κόπ
τῆς προσπάθειας, τῆς ἀγωνίας

ἐπιτύχια, γιὰ κάτι καλό. Εἶναι
αὐτὲς «εὐτυχία» ὅπως κι' ἐκεῖ
Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ δυστυ
ὁ πόνος. Δὲν συμφωνεῖς;

Ἡ *Φιλόσοφος* μοῦ γράφει ὅτι
Ἄνδρο ἔγινε ἕνα ὡραῖο φιλο
μνημόσυνο τοῦ ποιητοῦ
μη ποὺ κατεγόταν ἀπὸ ἐκεῖ.
θρέθη ἡ καλύτερη κοινωνία
γιναν ὁμιλίες γιὰ τὴ ζωὴ καὶ
γο του κι' ἀπαγγέλθηκαν τὰ
τερα ποιήματά του. Τώρα οἱ
ρτοι σκοπεύουν νὰ τοῦ κάμουν
νδριάντα. Κι' εἶναι πολὺ ἀξιέ
ια ποὺ ἐννοοῦν νὰ τιμήσουν
ἕνα μεγάλο συμπολίτη τους,
φορο ἄν, γεννημένος καὶ μεγα
νος ἐδῶ, εἶχε γίνει πιὰ Ἀθη
ος.

Ἡ ἀντίρρησή σου, *Παγκόσμιο*
ρμο, δὲν μοῦ φαίνεται καλὰ
σμένη. Βέβαια, ὁ τυχλός, μὲ
ρή, σχηματίζει κάποια ἰδέα
τὸ σχῆμα τῶν πραγμάτων καὶ
τὰ ξεχωρίσῃ ἕνα ἄνθρωπο
ὸ ἕνα τραπέζι. Ἄλλο ὅμως εἶναι
πάνω κανεὶς στὰ σκοτεινά, κι'
ὸ νὰ βλέπῃ κάτι τὶ στὸ φῶς.
τὰ χρώματά του, μὲ ὅλα. Καὶ τὸ
τοῦ τότε θὰ τοῦ φανῇ ἀλ
κο. Γι' αὐτό, φυσικώτατα,
ὁ ἀναβλέψας ἐκεῖνος τυφλὸς
φεῖ νὰ εἴπῃ: «ἔτσι εἶναι ὁ ἄν
ρωπος;» Ἐγὼ μάλιστα ἐδιάβασα
μιὰ πραγματεία τοῦ ὀφθαλμο
ν κ. Χαραμῆ, ὅτι ὁ ἀναβλέπων
λος, στὴν ἀρχή, δὲν ἀναγνωρί
οῦτε τὰ πράγματα ποὺ ἔξερε
τῆς ἀφῆς· καὶ σιγὰ-σιγὰ συνη
μαθαίνει νὰ τὰ βλέπῃ, ὅπως
ρέφος. Εἶναι πολὺ περίεργο,
μα. Ἀλλὰ ἐξηγεῖται μὲ τὸ θά
ρα ποὺ θὰ ἔχῃ ἐκεῖνος ποὺ
ει ἀξκρνα στὸ φῶς, ἐνῷ ὡ
βρισκόταν σ' ἕνα βαθύτατο σκο

ρω ποὺ δὲν μὲ ξέχασες *Περί*
ν Ἰνδέ, καὶ ποὺ θὰ μοῦ γράψῃς
ρὸ ποὺ εἶσ' ἐλεύθερος ἀπὸ μαθή
Θραῦο τὸ γράμμα σου μὲ τὴν
γραφὴ τῶν Βοδενῶν ὅπου παρα
ίες. Μάποζηλίμισε γιὰ τὴν τρί
σωπή...

πίζω, *Πόλις τῶν Ὀνείρων*,
ρατήσῃς τὴν ὑπόσχεσή σου καὶ
οῦ γράψῃς συχνὰ «ἔστω κι' ἀπὸ
». Ἐκεῖνος πολὺ καλὰ ποὺ δὲν
θύμησες κιὰ τὴν ἀπόρριψη
κομματιοῦ σου, ἀλλὰ μὲ κα
ιο θάρρος κάνεις ἄλλα.

κι' ἡ μικρούλα μου *Μιμίκα*
ρλῆ ποὺ μοῦ γράφει γιατὶ μᾶ
καὶ γιατὶ βλέπει καὶ τὴν ἀδελ
ς νὰ μοῦ γράψῃ. Ὦ, τὸ ξέρω
«δὲν εἶναι κακὸ κορίτσι» ὅπως
ἡ Νίνα ποὺ διάβασε τὴν Ἱστο
τῆς. Ἀλλὰ νἄφῃσῃ τὰ πειράγ
καὶ τὰ πείσματα, καὶ νὰ γίνῃ
καλὸ κορίτσι, πάντα καλό, σὰν
νίνα...

ρηκκ, *Καλλιτέχνη*, ποὺ ἀπο
ες νὰ μοῦ γράψῃς, πολὺ μου
υνδρομητής, ποὺ κι' ἡ μητέρα
ήταν συνδρομήτριά μου, κι' ὁ
σου, ὁ καλός μου ἀκεῖνος
ξέχαστος *Δέων τῆς Χαιρω*
. Ναί, τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν
ἀρχή, νὰ ἀξακολουθήσῃς.

Φιόρης Λεβάντης δὲν παρα
ει ὅτι τὰ κορίτσια ἔγραψαν
λίδα μας ἀνάτερα πράγματα
νάγορα, γιατὶ πάντα οἱ ἄντρες
ὑπερέχουν στὴ Λογοτεχνία. Καὶ
μοῦ παραθέτει ἕναν κατάλογο
τῶν «λογοτεχνικῶν ἀστέρων» ποὺ
ἔκαμε κάποτε ὁ Ψυχάρης: «Δίγον
ται τἀστέρια μας Παλαμάς, Πάλ
λης, Βλαστός, Φωτιάδης, Χατζό
πουλος, ... "Ἴβας, Ξενόπουλος,
Δελμούζος, Θεοτόκης, Κα Δέλτα
κτλ.» Δηλαδὴ μέσα σὲ 17 Λογο
τέχνες, ἀναφέρει μόνο μιὰ γυναῖκα.
Κι' ὅμως, τὴν ἴδια μέρα, εἶδα ἕνα
νεώτερο κατάλογο σὲ μιὰ συνέντευ
ξη μὲ τὸν ποιητὴ Σκίπη. Κι' αὐτὸς
ἀναφέρει ὡς κορυφαίους τοὺς πεζοῦ
λόγους τὸν Παπαντωνίου, τὸν Βλα
χογιάννη, τὸν Ξενόπουλο, τὴν Κα
Καζαντζάκη καὶ τὴν Κα Αἰμιλία
Δάφνη. Ἰρεῖς ἄντρες καὶ δυὸ γυναῖ
κες. Λοιπόν;

Μεγάλα σχέδια ἔχει ὁ «Τιτάν»!
Καθὼς μοῦ γράφουν ὁ *Ἐξερευνη*
τὴς τῆς Ἀκάρας κι' ὁ *Εὐκλεί*
δης, θὰ νοικιάσουν δυὸ δωμάτια
γιὰ γραφεῖο κι' ἐντευκτήριο κατ
ἐπειτὰ δπερηφανείας» θὰ κρεμάσουν
ἀπέξω τὴν ἐπιγραφή: «Διαπλασια
κὸς Σύλλογος ΤΙΤΑΝ». Θὰ τυπώ
σουν καὶ θὰ μοιράσουν πινακίδες
ποὺ θὰ λένε: «Γονεῖς, ἐγγράφατε
τὰ παιδιά σας στὴ Διάπλασι διὰ τοῦ
Συλλόγου Τιτᾶνος». Θὰ χαλάσουν
τὸν κόσμο γιὰ τὴ διάδοσή μου,
τόσο ὠφέλιμη στοὺς νέους, καὶ νὰ
εἶμαι βέβαιη ὅτι «θὰ φανοῦν ἀντάξιοί μου». — Μὰ δὲν ἀμφιβάλλω!
Εἶναι τόσο καλὰ καὶ δραστήρια
παιδιά!

«Χορευτὸ» λέγεται τὸ παραθαλάσσιο χωριουδάκι ποὺ παραθερίζει
ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*. Καὶ ξέρε
τε γιατὶ λέγεται ἔτσι; Γιατί, κατὰ
τοὺς ἀρχαίους, κατέβαιναν ἐκεῖ
καὶ χόρευαν οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου.
Φανταισθῆτε κοιτὸν τὶ ὄμορφο ποὺ
εἶναι! Κι' ἡ *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*
μοῦ τὸ περιγράφει τόσο ὡραῖα!..

Ὁ *Κεραυνὸς* μοῦ γράφει: «Βλέ
ποντας τ' ἀθρόα Μικρὰ Μυστικὰ
ποὺ λαβαίνει ἡ ἀδελφή μου, ἀπο
φάσισα κι' ἐγὼ νὰ λάβω μέρος στὴν
κίνηση τοῦ περιοδικοῦ σου. Πιστεύω
στὰ φιλικὰ αἰσθήματα τῶν Δια
πλασόπουλων κι' ἐλπίζω νἀποκτήσω
καὶ ἐγὼ σὲ λίγο μιὰ καλὴ συλ
λογὴ Μ. Μυστικῶν. — Ναί, φίλε μου,
φτάνει νὰ κάνῃς συχνὰ προτάσεις
καὶ νἄχῃς ὑπομονὴ κι' ἐπμονή.

Δροσούλα τῆς Αὐγῆς, μὲ πολὺ
ἐνδιαφέρο διάβασα τὸ γράμμα σου
καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἄριστα.
Ἀφοῦ τελείωσες πιὰ καὶ τὴν Γ'
τοῦ Γυμνασίου κι' εἶσαι 17 χρονῶν,
μοῦ φαίνεται πὼς μπορεῖς νὰ δια
βάζῃς ὅλα τὰ σεμνὰ βιβλία ποὺ
εἶναι γιὰ μεγάλους. Διάλεγε ἔργα
γνωστῶν, διαπρεπῶν συγγραφέων.
Αὐτά, καὶ ὅταν ἀκόμα μιλοῦν
ἐλεύθερα, δείχνουν τὴ ζωὴ σὲ τρόπο
ποὺ ὁ ἀναγνώστης τέρπεται καὶ
μαθαίνει χωρὶς νὰ βλάπτεται. Π. χ.
μπορεῖς ἐξαίρετα νὰ διαβάσῃς βι
βλία τοῦ Ὀβγγώ, τοῦ Ντωνταί, τοῦ
Ντίκενς, τοῦ Μωπασσὰν καὶ ἄλλων
τέτοιων μεγάλων.

Σμύρνης Καῖμέ, ἔλαβα τὸ πρῶτο σου γράμμα καὶ χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία. Φαίνεσαι καλὸ παιδί καὶ θὰ γίνῃς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς μου φίλους.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Δίτσα*, *Ὀλυμπιονίκης*, *Τριανταφυλλένια*, *Εὐελπὶς*, *Τρελλὴ Γυμνασιόπαις*, *Βάγνερ*, *Μαῦρος Ἑλτος*, *Ἀγριοτριανταφυλλάκι*, *Μέμφις*, *Φλόγα τῆς Ἐλευθερίας*, *Πολυϊστωρ*, *Γιοῦ-Γιοῦ*, *Σμύρνη*, *Σβυσμένη Ἐλπίς*, *Ἀναστάσιος Παπαδόπουλος*, *Πεταχτὸ Ναυτάκι*, *Νεαρὸς Καλλιτέχνης*, *Μαγεμένη Λύσης*, *Ὑπομονητική*, *Χανουμάκι*, *Ἐλευθέρα Θράκη* καὶ *Γιάννης Χαρίσης*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, πληροφορίας, ἀνανεώσεις, ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη, παιδιά μου, δὲν μπόρεσα νὰ διαβάσω τίποτα, ξέχασα μάλιστα τί ἦταν καὶ κεῖνα ποὺ εἶχα διαβάσει. Περιμένετε λοιπόν, ἄμα δροσίσῃ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἄγορα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Σίφων*, ἀ. (*βρῆτε με*). *Ἀγνή*, κ. (;). *Ροδανός*, ἀ. (;;;). *Ἡγήσιππος*, ἀ. (*ΣΑ*). *Ἄσπρο Κοντάκι*, κ. (*ΚΑ*). *Φλόγα*, κ. (*ΡΑ*). *Γιάννης Ἀγιάννης*, ἀ. (*ΠΣ*). *Φθινοκωρινό Ἀειλινό*, κ. *Ἴκαρος*, ἀ. (*ΣΒ*). *Πολιτάκι*, ἀ. (*Δύπος*). *Μαμούθ*, ἀ. (;).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ρήγας Φεραῖος*, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της! *Σκόπαν* καὶ *Μαντρόσκυλον* (δεκται)· *Σοφολογιότατην* (αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται σὲ λυσόχαρτο, ἀλλέως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.) *Ἀλεξανδρινὸν Ἀστέρα* (σὲ συγχαίρω πολὺ καλὴ ἡ ἐκλογή σου· ἔνας μηχανικός-ἠλεκτρολόγος μπορεῖ νὰ κάνῃ πολλά!) *Θαλασσοκράπορα* (ἐστειλα· γιὰ τὶς καταγγελίες σου εἶπα·) *Σούλαν* (χαίρω ποὺ ἔγινες καλά· πολὺ νόστιμη ἡ κάρτα· ἐστειλα·) *Κόμητα Φοίνικα* (θὰ παράπασε ἴσως τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο· σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις στὸ σημερινὸ καὶ χαίρω ποὺ θὰ λαβαίνῃς μέρος στοὺς Διαγωνισμούς·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (τὸ ἐστειλα ἐκ νέου·) *Πεταλούδαν* (εὐχομαι τελεία ἀνάρρωση· ἐστειλα·) *Θρυλικὴν Θράκην* (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις.) *Θρακικὸ Διαβολάκι* (καὶ τὸ δικό σου γράμμα μοῦ ἄρεσε πολύ· στὶς δυὸ ἐρωτήσεις σου, ὄχι·) *Ἀντιγόνην* (τῆς ἀπαντῶ πάρα πάνω· φαίνεται πολὺ ἔξυπνη, ἀλήθεια, καὶ χαριτωμένη μικρούλα) *Νίκ-Κάρτ* (σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς τοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Ὀβεῖου· μ' ἐκολάκευσε πολὺ ἡ πληροφορία ὅτι ὁ καθηγητής σου σοῦ ζήτησε νὰ διαβάσῃ ὅλα τὰ φύλλα αὐτοῦ τοῦ τόμου καὶ σὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ πηγαίνῃς καὶ τὸ φύλλο καθ' ἑβδομάδα·) *Ροβέρτον Κόρτιν* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἵδρυση τοῦ συλλόγου «Ἀριστομένης» καὶ περιμένω πολλά· εὖγε καὶ γιὰ τὸ λίαν καλῶς·) *Ἄσπρο Ποντικάκι* (εὐχομαι παραστικά· βλέπεις κι' ἡ παραμικρὴ ἀγκίδα τὶ ἀποτελέσματα ἔχει καμμιὰ φορά; γι' αὐτό, ὅταν ἀγκυλώνεστε, πάντα νὰ πλέκετε τὴ πλεχτὴ μὲ κάτι ἀντισηπτικό·) *Ναύσταν* (δὲν ἔχει νὰ κάνῃ· ὁ καιρὸς «δὲν χάνεται ἄδικα» ὅταν γράφῃ κανεὶς κάτι τὶ γιὰ τὴ Σελίδα· καὶ ὅταν τοῦ ἀπορρίπτεται, ὠφελεῖται·) *Γλυκειὰ Μελαχρινούλα* (λυπόχαρτο καὶ βραδεῖο σοῦ ἔστειλα· γέλασα ποὺ ἀπὸ τὶς 17 Αὐγούστου περίμενες νὰ δροσίσῃ, γιὰ νἀρχίσῃς νὰ ἐργαζεσαι· ἤθελα νὰ σ' ἔβλεπα τώρα, σένα ποὺ σὲ πειράζει τόσο ἡ ζέστη·) *Νεράϊδαν τοῦ Ἔβρου* (ἡ μαμμά σου ἔχει δίκιο καὶ προσπάθησε νὰ βρῇς τὸν καλύτερο τρόπο νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὴν ἐπιθυμία της·) *Ὑπὲρ Πατρίδος* (

570. Τρίγωνον

* * * * * = Ζῶον.
* * * * = Μέλος.
* * * = Στοιχεῖον.
* * = Ἀντωνυμία
* = Γράμμα.

Προμηθεὺς

571. Ἔσχαρα

* * * * * * *
* * *
* * *
* * * * * * *
*
*
*

Ὀριζοντίως ἄνω, πόλις τῆς Ἑλλάδος· κάτω, Ἑβραῖος ἀρχιερεύς. Καθέτως κατά σειράν: πόλις τῆς Ἑλλάδος, Γίγας καὶ μουσικὸν ὄργανον.

Ἀτρόμητο Ἐδζωνάκι

572. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 4 = Κάθισμα.
2 5 6 4 = Ἀκρωτήριον
3 2 4 5 6 4 = Ζῶον.
4 5 4 3 = Ὄνομα.
5 4 5 6 4 = Ὀστοῦν.
6 2 5 6 4 = Περιορισμός.

Βυζαντινὸ Ἄστρο

573. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα ὥστε τἀρχικά των νἀποτελοῦν κτίριον:

ἤπειρος, πονηρός, μῖσος, ἀμαθής.

Δόκιμος Ἀρκαδιάν

575. Μικτὸν

ιου ιου δν-ντλλγμ

Ἄστρος Ἀράπης

575. Γρῖφος

Α	Πίσω
	Μοῦσα
γαίω	τ' Ἄγνα.

Χωλὸς Διάβολος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

577. Chemin de fer

P *** S *** N *** S *** N
Fils de Priam, Ancien legislateur, Ville de France, Partie de la maison.

Πόνις-Πατρίς

Τέλος τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 25

346. Κάρβουνο (Κάρ, βουνό.) —347. Ἀδελφοί-Δελφοί. — 348. Φίλος-Φόλος.—349. Ἄργος-ἀργός.

350. N Σ Σ Σ
Ω Ο Ι Ο
Δ Ρ Ρ Ι
Ο Υ Υ Ο Ω Α Ο Ε
Σ Κ Δ Π Ρ
Ο Ο Τ Α
Σ Σ Ω Ξ

351. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΣ (οἶνος, ὕαινα, σῖτος, Τῶνις, Νῖνος, Ἀσία.) —352—354. 1. Ὅποιος γυρεύει τὰ πολλά, χάνει καὶ τὰ λίγα. 2. Ὁ καλὸς καραβοκύρης στὴ φουρτούνα φαίνεται. 3. Σὲ μιὰ μασχάλη δυὸ καρπούζια δὲ χωροῦν. —355. ΘΜ-ΚΡΤ (Θυμοῦ κράτει:) Θάλεια, Μίνως, Κίμων, Ρέα, Τηλέμαχος.—356. Ὅσα δὲ φτάνει ἡ ἄλεπού, τὰ κάνει κρεμαστάρια. — 359. Τ V E —357. *Ἐσβυσεν ὡς διάττων ἀστήρ.* (εσβ εἰς ἕν, ὡς, διά, τόν, ἀστήρ.)

U E N
P A R I S
A N I
M E N

358. Arbre marbre.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *20*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *21* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *25* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *60* καὶ ραμμένος δρ. *65*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ πρωτοπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—1128)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Προθεσμία δίμηνη. Σύστασις: Θεόδωρον Χρηματόπουλον (διὰ Α.) Βύρωνος 6, Ἀθήνας.—Μεγάλη Ἑλλάς, Πουλὶ τῆς Καταιγίδος, Βρυκόλακα, Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας, Ἀρχιτεζάνιο, Σκερτσόζικο Χανουμάκι, Ρίτα, Ἰδανικμέ, Νεκρολούλουδο, Βεατρίκη, Μιμόζα, λάβετε μέρος.

Τρελλὴ Γυμνασιόπαις

(ΚΔ'—1129)

Εἰσερχόμενοι στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶμεν τὰ Διαπλασόπουλα. Δοξασμένο 21, ἀκόμη εἶσαι θυμωμένος; ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ, ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

(ΚΔ'—1130)

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΖΙΖΑΝΙΟΥ

ΔΙΡΑΦΩΝ ΚΑΡΤΩΝ *(Τοποθεσίαι μόνον)*
Βραβεῖα: Α' 50δραχμον, Β' 30δραχμον, Γ' 20δραχμον. Οἱ ἐπαινούμενοι θὰ λάβουν ἕκαστος βραβεῖον 10δραχμον. Προθεσμία 20 Δεκεμβρίου. Συμμετοχὴ 2 δραχμαί. Δ)σις: (ΚΔ'—109) διὰ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ.
ΡΙΤΑ, ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΚΑΜΟΓΕΛΟ, «TITAN», «ΟΔΥΣΣΕΥΣ», ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΕ, ΜΑΥΡΕ ΙΠΠΟΤΑ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΠΑΡΙΖΙΑΝΑ, κ.τ.λ. ΤΙΜΗ ΜΟΥ Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΑΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΔ'—1131)

ΣΕΡΑΟΚ-ΧΟΛΜΣ, ΕΙΣΑΙ ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΥ ΔΙΑ ΝΑ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΔ'—1132)

Στὸν ἀγαπητὸ ΚΙΣΣΟ χίλιες καρδιόβγαλτες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή του.—ΑΤΑΑΣ

(ΚΔ'—1133)

Δαλιδά, *Πεταλούδα, Θέραμι, Μαγνίσσα, Ἀλανιάρα, Τιτίκα, Μελοθάνατη, Φρασκουΐτα, Ἀλκηστις, Λίτσα* καὶ λοιπὰ Διαπλασόπουλα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ. μέσῳ Διαπλάσεως; ΣΕΡ ΡΑΒΕΤΚΑΡ

(ΚΔ'—1134)

Ἀλληλογραφῶ ἐπὶ διαφόρων θεμάτων μὲ σοβαρὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια.—«ΕΥΕΛΠΙΣ» (ΤΑΚΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ, Ἀετοράχης, 54, Θεσ)νίκην).

(ΚΔ'—1135)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,,
Γ'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸ «Μικρῶν Μυστικιῶν». Προθεσμία τρίμηνη. Βραβεῖα: Γιὰ τοὺς μεγαλύτερους, Α'. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ (Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ), Β'. ΥΠΟ ΤΑΣ ΦΙΛΥΡΑΣ (Ἀλφόνσου Κάρ), Γ'. ΣΙΔΗΡΑ ΜΙΘΗΚΗ (Πολυβίου Δημητρακοπούλου), Δ'. ΕΡΝΑΝΗΣ (Βίκτορος Οὐγγώ), Ε'. ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ (Ἐρρίκου Ἴψεν). Γιὰ τοὺς μικρότερους. Α'. ΜΙΚΡΟΣ ΑΟΡΔΟΣ, Β'. ΥΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ. Δίνομε δικαίωμα σὲ κεῖνον ποῦ θέλει νὰ σβύσῃ κάθε περιττὴ κατὰ τὴ γνώμη του ἐρώτηση καὶ νὰ τὴν ἀντικαθιστᾶ μ' ἄλλη δική του· ἔπισης μπορεῖ ὁποιος θέλει νὰ φτιάξῃ ἕνα τετράδιο μ' ὅλο δικές του ἐρωτήσεις. Στεῖλατε ἔτσι στὸν Ἀντώνιον Κανέλλη (Γιὰ Μ. Σ.) ὁδὸς Ἀλκαμένους 66. Ἀθήνας.

(ΚΔ'—1136)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ, ΜΑΓΙΣΣΑ, ΦΡΑΣΚΟΥΪΤΑ, ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ, ΦΙΛΟΣΟΦΕ, ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ, «TITAN», «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΙΣ», «ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ», «ΟΔΥΣΣΕΑ», Τιμή μας ἂν πέρνατε μέρος στὸ διαγωνισμό μας.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ
ΜΑΥΡΟΣ ΔΟΥΞ
ΜΑΥΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—1137)

Φιλόκαλε, Δαμπρὲ Ἥλιε, εὐχαριστῶ θερμὰ. Ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.;

Παντοχοῦ Παρῶν

(ΚΔ'—1138)

Πονεμένη Ψυχή, γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγαπητοῦ σου μπαμπᾶ, σὲ συλλυποῦμαι. Ἑλληνική Δόξα

(ΚΔ'—1139)

Κυκλαμιά, Μιμόζα, Μάγκα, Ἀλάνη, Ἀλκηστις, Μιράντα, Σεμίραμις, ἔστειλα. Περιμένω. ΔΑΛΙΔΑ

(ΚΔ'—1140)

Νύμφη τοῦ Ἔβρου, Θρυλικὴ Θράκη, ναί. Δ)σις μου: Μιχαὴλ Λιβανὸν (διὰ Τ.) Λένορμαν 7, Ἀθήνας, Στεῖλατε. Περιμένω. ΕΚΑΒΗ

(ΚΔ'—1141)

Παντοχοῦ Παρῶν, Ἰδανισμὲ Χανουμάκι, Μελλοθάνατη, Νανότα, Ἀνδαλούσα, Λιάνα, Ζακελίνα, Λινέττα, Μπαγιαντέρα, Προσφυγοπούλα, μ' εὐχαρίστηση θὰ διάβαζα ἕνα τετραδιάκι σας μέσῳ Διαπλάσεως. ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ

(ΚΔ'—1142)

Ζεραμαίν, ζῆς ἢ πέθανες; σοῦγραψα κι' ἀκόμη ἀπάντησι σου δὲν πῆρα· τί νὰ τὰ κάμω ἐκεῖνα; νὰ στὰ στείλω;

Μπαγιαντέρα

(ΚΔ'—1143)

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ μιὰ νέα ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ἐμφάνιση τῆς «ΚΡΑΤΑΙΑΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΟΡΧΟΜΕΝΟΥ».

(ΚΔ'—1144)

Μαμάζα, πῶς τὰ περνᾶς; — *Ρεζεντὲ!* ΙΝΙ αὐτοῦ καὶ σύ; —*Δούκισσα Γαβριέλλα,* σᾶς καλοσυστήνουν οἱ ψευτιὲς σας· γιὰ κάρη μορφωμένη... συμπεριφορὰ θαυμασία...

Κάϊν, Λευκὴ

(ΚΔ'—1145)

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, στὴ μονοχεία τῆς ἐξοχῆς ποῦ βρισκόμεθα, θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε ἡ ἀλληλογραφία σου. Ἐὰν θέλῃς γράψε στὴ Δ)σι: Λιλὴ Λευκοτομάρου, Ἀμαλιάς.

Κάϊν, Λευκὴ

(ΚΔ'—1146)

Μαῦρε *Ἱππότα*, τέτοιες ἀποδεῖξεις ὅσες θές. Ἀπόδειξε λοιπὸν πῶς, ἐνῶ (λὲς) εἶσαι πρωτοετὴς φοιτητὴς δὲν εἶσαι στρατιώτης· ἐδῶ σὲ θέλω. ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—1147)

Γῶγο Ἀστέρη, Κολτσιδόπουλε, ἔλαβα· εὐχαριστῶ. Ἐλευθέρις Ρουσσάκη, ἔστειλα. Περιμένω ἀπ' ὅλο τὸ Διαπλασόκοσμο ποιηματάκια (ΚΔ'—991).

ἡ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

(ΚΔ—1148)

Βεατρίκη, il-y-a une petite fille ici... τὸ θυμᾶσαι;—Λευκὲ Ἰκκέα, Λευκὲ Ἀετέ, φρόνιμα στὴ Γυμναστική.—Ἀρχηγὲ τοῦ Θάρρους, καὶ σωφέρ;

ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΔ'—1149)

Βραβεῖα (ΚΔ'—927) Διαγωνισμοῦ καρτῶν: Βιβλίον Βέρν. Τὸ χρῆμα κλπ. Στεῖλατε ὅλοι.

(ΚΔ'—1150)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΔΟΞΑ,,

Ἱδρύθη ἐν Χανίοις Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν. Σκοποὶ πολλοί. Δ)σις τοῦνται ἀντιπρόσωποι. Δ)σις: Γεωργ Κουκουλάκη, Συνακία Βώμου, Χα (Κρήτης).

(ΚΔ'—1151)

Παρατείνω διαγωνισμούς μου μέ τέλους Ὀκτωβρίου. Τραγουδίστ τοῦ Πόνου, γιὰ Μ. Μυστικὰ διεύθυνσ «Ὁμόνοια», βραβεῖο;— ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ

(ΚΔ'—1152)

Μακεδονοπούλα, Ἡρωϊκὴ Θέσα, Μαρία, Ἀκακία, Μασκωτίσσα, Θ σκουίτα, Ἀρλεζιάνα, Καραμελίτ Τρελλὴ Γυμνασιόπαις, Τσαχπίνα, ἀνα λάσσουμε Μ. Μ; — Νοσταλγοῦσα Σ νιοκούλα, Μοντεαίν, στεῖλω εὐχαρισ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ'—1153)

Πάνε *Χειμαρρούτη*, εὐχαριστῶ θ γιὰ τὶς εὐχές. Νὰ περιμένω ἀ τηση στὸν (ΚΔ'—991) διαγωνισμό μ *Καμαρώτη*, ἔστειλα περιμένω.—*Φελόσ*

(ΚΔ'—1154)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους Διαπλασοπούλες. Λαρισινές, ἀλ λογραφοῦμε; ΑΤΛΑΝΤΙΣ

(ΚΔ'—1155)

Δὲν ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ c. p. ἀλληλογραφῶ.— Δαυίδ, ποῦ βρί σαι; —ΑΤΛΑ

(ΚΔ'—1156)

Πρόεδρε τῆς Φαυλοκρατίας, σὲ ρουμε. Ἐπιδὴ δὲ εὑρίσκεσα ἀψηλίαι, βάζουμε μόνον ἕνα εἰκοσι τάρκο στοίχημα. «ΟΔΥΣΣΕΥΣ»

(ΚΔ'—1157)

Ἀκακία, τί ἔπαθες καλέ; μήπως ἐξέστες σὲ πείραξαν;—ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ γίνεται ἡ Φιφίκα; ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΔ'—1158)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ

Ὅσοι Σύλλογοι Ἀθηνῶν—Πειρα θέλουν νὰ συμμαχήσουν μὲ «Συναδέλφωση» ἂς γράψουν στὴ Δ Δημήτριον Κατσάνην (Οἰκία Σακε ράκη) Κηφισιᾶ.

(ΚΔ'—1159)

ΜΙΚΡΟΥΛΑ, γιατὶ δὲν μ' ἀπαντᾶ Ἔτσι κάνουν οἱ φίλοι; ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΛΗ

(ΚΔ'—1160)

Διαπλασόπουλα, μὴ γελαστῆτε νὰ ἀνακαλύψετε, γιατὶ θὰ σᾶς... γκάσω. ΜΑΝΤΡΟΣΚΥΛΛΟΣ

(ΚΔ'—1161)

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, περασα γιὰ τὸν ἀγαπητὸ πατέρα σας. ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—1162)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ὅλους. Παλ καράδες ἀστυνομικοί, ἀνακαλύψα τὸν: Χαρτομάντιν

(ΚΔ'—1163)

Τὴ μάθατε πιστεύουμε, παιδιά, Αὐγή — Ἑλένη Καλύβα. Μαγκίτσα, Ἀλανιάρα

(ΚΔ'—1164)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ,,
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἐὰν ἰδρύετε ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ γον, πῶς θὰ τὸν ὀνομάζετε; βραβεύσαμεν τέσσαρας μὲ βραβεῖα κτά. Προθεσμία 40ήμερος. Συμμετ μονόδραχμος. Δ)σις; Κάνστ. Κατ νην, Ἀλκιβιάδου — Γαλλίας, Βάλ ΜΠΛΑΣΑΚΟΝ: δικαίωμα βραβείου γράφη.

(ΚΔ'—1165)

Σφύρα Ἀκμωνα, θερμὰ συλλυπη ρια διὰ τὸν θάνατον τῆς θείας Τροπαιοῦχος Ἀλλ

(ΚΔ'—1166)

Χιονοστιβάς, *Γαίλδα*, δέχομαι ἀντ λαγὴν Μ. Μ. Δηλώσατε Δ)σιν. Σ λατε: Σεβαστὴν Σοφιανίδου, Β' Σύν κισμὸς Χαριλάου. ἀριθ. 27, Θεσσ νίκην. ΑΚΑΚΙΟ

(ΚΔ'—1167)

Βεζούβιε, *Αἴτνα, Ἔλλα*· εὐχαριστῶ μένω ἀπόχρεως ποὺ δὲν θὰ μὲ χλῆτε μὲ τὶς ἄνοστες κουταμαρι σας. ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΔ'—1168)

ΥΠΝΙΑΡΑ, χαίρω διὰ τὴν γνωριμ ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ; *Ζαζά*, ἀνταποδίδετε Μ. Μ; ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΔ'—1169)

Δαλιδά, ἔστειλα. *Φιλόσοφη*, ἀνταλλ σουμε Μ. Μ; Περιμένω.—ΛΑΚΗΣΙΣ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 3